SERKAN ÖZEL

Sıcak Ayaz

Ben sana ölümün kıyısında yaşama tutunmuş bir hayattan geliyorum

30.000 ADET

DESTEK yayınları

DESTEK @ EDEBİYAT

SERKAN ÖZEL

SICAK AYAZ

Ben sana ölümün kıyısında yaşama
tutunmuş bir hayattan geliyorum

Destek Yayınevi

Sonbahar yağmurunda sensiz ıslanacaksam, kahvemin yanında kahvesini yudumlayan sen olmayacaksan, kabustan korkarak uyandığımda sana sarılamayacaksam, beraber hayal kurup birlikte yaşayamayacaksam, beni sevdiğini söylemenin ne anlamı var ki? Madem bunları seninle yapamayacağım, daha fazla varlığına alıştırmadan git. Hiç olmazsa acıların tat versin bana. Nasıl olsa ben sevmekten vazgeçmeyeceğim. Bir gün olur da bunları benimle yaşamak istersen, ölüme terk ettiğin yerdeyim.

Serkan Özel

30.000 Adet

Serkan Özel

Sıcak Ayaz

Ben sana ölümün kıyısında yaşama tutunmuş bir hayattan geliyorum

SICAK AYAZ
DESTEK YAYINLARI: 373 EDEBİYAT: 102
SICAK AYAZ / SERKAN ÖZEL

Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Editör: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: İlknur Muştu
Sayfa *Düzeni:* Cansu Poroy
Destek Yayınları: Eylül 2013
2.Baskı6.Baskı: Ekim 2013
7.-12,Baskı: Kasım 2013
3.-14.Baskı: Aralık 2013
15.'25.Baskı: Ocak 2014
26.-28.Baskı: Şubat 2014
29.'30.Baskı: Mart 2014
Yayıncı Sertifika No: 13226
ISBN 978-605-4771-72-1

İnönü Cad. 33/4 Gümüşsuyu Beyoğlu / İstanbul
Tel:{0212) 252 22 42
Fax:(0212) 252 22 43
www.destekyayinlari.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/ DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
İnkılap Kitabevi Baskı Tesisleri Matbaa Sertifika No: 10614
Çoban çeşme Malı. Altay Sk. No: 8
YenibosnaBahçelievler / İstanbul
Tel: (0212) 496 11 11
14.00 TL

SERKAN ÖZEL

SICAK AYAZ

“Ben sana ölümün kıyısında yaşama tutunmuş bir hayattan geliyorum.”

HOŞÇA KALAMA'YANIM

Sen, tüm olurlarım içinde tek olmayan, ben tüm olmazsa olmazlarının içinde tek olmayandım. Hayat bildiğim ellerini tutmayı beceremedim. Ömrüme takılıp düştüğünde yüreğime, defalarca ölmenin yaşamak olduğunu öğrendim. Yine de bir gün ses etmedim. Senin bildiğin doğrular içinde yanlış ben değil, benim tüm doğrularım içinde tek yanlış şendin. Çektikçe kısalan bir nefesle seni içimde büyüttüm. Aşk susmaktır dediler. Sustum. Aşk eksilmektir dediler. Kendimi unuttum.

Biliyorum gözlerinde kurduğun cümlenin yanından bile geçmiyordum. Ben terk etmenin zorluğunu yaşarken, sen en kolayını seçip vazgeçiyordun. En zor sorunun cevabını kendimde arıyordum. Söyle sevgili; ömründe çok mu yer kaplıyordum?

Senden sonra çok değiştim inan bana. Seninleyken, içim içime sığmazdı, şimdi içime sensizliği sığdıramıyorum. Kendi varlığıma katlandıkça yokluğun batar oldu. En acısı da ortada bir aşk yoktu. Dokunmayı bilmeyen ellere yokluğumu sevdirdim. Ömrümün eşiğinden takılıp da düştüğün yüreğime, senden sonra kimseleri düşürmedim. Akima koyduğun gitmeleri, aklımdan çıkaramadım. Seni sevdim, sensizliğe katlanamadım. Yine de bir “git”ine “kal” olamadım.

Beraber yaşamak için ömrüme ortak ederken, ömrümü

bir başına yaşanılmaz kıldın. Madem o hayalleri benim üzerime yıkacaktın da, neden senin üzerine kurdurdun? Kime varsam, ilk seni arar oldum. Kaç gün önce yaşama tutundun da, beni hep dünlerde öldürdün. Tuttuğun her elde, ben sana biraz daha el oldum. Neden giden sen olurken, hoşça kalan yine sen oluyordun?

Şimdi uçurtması kopmuş bir uçurtma ipinin özgürlüğünü veriyor bana hayat. Gökyüzüm sende kaldı. Sen başkalarına yağdıkça ben üşüdüm, ben üşüdükçe, sen başkalarına doğdun.

Biliyorum ne ilk sevmediğin bendim, ne de seni seven ilk bendim. Artık hayata inancım bile sende kaldı. Ne senden sonra var olacağıma inanıyorum, ne de sende son olacağıma. Ve hatta, artık sevginin gerçek olduğuna. Tek bir şeye inanıyorum. Senin gibi hoşça kalamayacağıma.

Güle güle hayatım...

Güle güle hayallerim...
Güle güle gerçeğim...
Güle güle her şeyim.
Herkesi "adam" sanmayın bazıları mecburi insandır.
Ben senin için her mevsim olurdum da sen dünyanı olmayı beceremedin.
Erkeğin "adam" olduğu yerde kadın her zaman "prenses"tir.
En iyi gitme şeklidir susmak.
Zor olanı sevmek değil imkânsız olanı unutmaya çalışmaktır
aşk dediğin.

Düğümlenmiş dünler içimde, çözülüyorum yokluğuna bugün yarın kadar uzaksın özlüyorum yürek tokluğuna.

Ne zaman biri için savaşsa yüreğim hep olağanüstü mutsuzluk ilan edildi.

Yokluğun yine yüksek sesle konuştu gözlerimde.

ÖMRÜNE DÜŞTÜM

Ben aşk için senin altını çizerken, sen bir başkası için benim üstümü çizdin. Senden önce hiç bu kadar uzun terk edilmemiştim. Aslında bakarsan buna çok da üzülmedim. Çünkü gitmende aşkı karşıma almayı ve bir insanın karşı olduğu şeyi de sevebileceğini öğrendim. Zaten aşka inanmak zorundaydım. Daha önce defalarca terk etmiş olmama rağmen, kimseden gidememiştim. Bu yüzden sen giderken, ben senin yerine de aşkın yanında kaldım. Ki değil midir aşk; son defa gelmiş bir ilk ve ilk kez gitmiş bir son gibi yalnızlığın adı. Çaresi yok bu yalnızlığın derler, kim çare arıyor ki zaten? Sen inanma böyle şeylere gidenim. Bu yalnızlığın tek çaresi, aşkı çaresizce kabullenmektir.

Oysa bir roman gibi başlamıştı aşkımız. Senin hikâyeni okurken, kahramanlığımı yüreğinde yazacak yaprak kalmadığından, hayatın ters yönde esen bir rüzgâr olup da bu aşkın kor ateşi gibi söndürdüğünden, beni de kül diye bu yalnızlığında üşüttüğünden habersiz. Şimdi geriye ne aşkın iz bıraktığı biz, ne de bizim başrollerini paylaştığımız aşkımız kaldı. Sebepsizce yaşandı ve bitti.

Senden sonra öyle çok şey öğrendim ki gidenim. Mesela, bir insan her şeyim dediği bir insanın hayatına, kendini bir "hiç"miş gibi sığdırabiliyormuş. Ki ben, bugüne kadar kimsenin yokluğuna sarılmamıştım. Ben, varlığımdan uzaklaşmasın diye, kendimi içimden kalbimi ona birakarak terk etmemiştim. Zor değildi yokluğun, ilk günleri saymazsak. En başta öğrenemiyorsun, kendini bir yerlere koymaya

çalıştığında yokluğuna düşeceğini, yaşamak için bir şeyler yaparken, sonuna geldiğinde ölümün sensizlik adını aldığım.

Sonra bıraktığın boşlukta dönüp dolaşıp kendine varıyorsun. Yokluğunun hatasını, varlığından sorguluyorsun. Kendinde olmayışına duyduğun nefret, sende olmayan sevgiden çok olsa bile, kalbini affediyorsun. Sende olamamanın zorluğuna alıştıktan sonra susuyor ve suskunluğunu büyüttükçe sen de uzaklaştığının farkına varıyorsun. Anlıyorsun ki, anlatmaya çalıştığın aşk, senin başkalarına varışında terk etmenin de sonunu getiriyor. Ve her terk etme, zamanla başka bir aşka dönüşüyor.

Şimdi, sen bana bir ömür, başkalarını her öpüşünde, üşüyen bir gönül borçlusun. Bunları alacaklarımdan düş. Ben artık sensiz de iyiyim. Biraz hatırım kaldı sevmelere, bir de halim yok artık yeni gitmelere.

Kalamamak değil gidememekmiş aşk.

Haline şükretmediğin sürece mutluluk hep eksik kalır.

Yalnızlığı uçurumdan itmezsen özgürlük kanatlanmaz.

Bir kadın için ağlayan erkek hiç görmedim hepsi adamdı.

Ayrılığa karşı güçlü görünmezsen yalnızlık peşini bırakmaz

Alfabe dediğin üç harfi eksik suskun bir cümle eksik olan ne “senesin ne de “ben” bu cümlede eksik olan “Aşk”tı “Biz”

bahane.

Bilirsin aşkı yazmak için sana ihtiyacım yok ama okumak için, gözlerine ihtiyacım var.

Yüreğinin sesini bu kadar kısarsan, gözlerimi duyamazsın.

BİR ADIM KADAR DÜNYA YAR ARAMIZDA

Bir zamanlar dünyam dediğim gözlerini, şimdi başkaları ile kirleterek mi beni öldüreceksin? Sen başkaları ile mutluluğu paylaşarak yaşamayı göze alırken, her sabah yeni günün katili gözlerimdeki sensizlik oluyor. Hayatta bile kalamıyorum, sende kaldığım kadar. Şimdi öyle karanlıktayım ki... Gözlerimi kapattığım kadar yakınsın bana. Ve gözlerini kapattığında başkalarını gördüğün kadar uzak. Bir adım kadar dünya var artık aramızda. Senin, başkalarının yalanına bahar olduğunu görüp de, gecelere kendimi öldürtmek de koymuyor, içimde sana yanarken, dışımda kendime üşüdüğüm kadar.

Zaman da unutturmuyor, seni hatırlarken kendini unutturduğu kadar. Dinlediğim hiçbir şarkıda adın geçmiyor. Ama ben, “sen” diye eşlik ediyorum tüm sözlerine. Takvim yaprakları her gün biraz daha eskitiyor

bizi. Rabbim diyorum; ya bana sabır ver onu unutmam için, ya da onu bana tekrar ver kendimi hatırlamam için. Zor geçiyor da, zor kadar geçmiyor sensiz bu yeni gün dediğin. Başkalarının kahramanlığında hikâye olmak yerine, senin hikâyende ölen ben oluyorum kahraman olmak için.

Peki, şimdi sen söyle bana sevgili; insan hiç yanarken üşür mü? Kendisinin söneceğini bile bile başkasına yanmayı göze alır mı? Yüzümü nereye dönsem, yokluğun geçiyor gözlerimin önünden. Sırtımı nereye dayasam, yokluğun. Düşüyorum ve kendimden uzaklaşmak biraz daha canımı acıtıyor.

Ömür denen şeyi ölüm diye yaşıyorum. Hayata senin adınla seslenmeyi düşünürken, sensizlik hayatı ölüm diye susturuyor. Biliyorum, geriye kalan mutluluk da sensin, geride kalan mutlulukta. Bana baktığında göremediklerini, görüp de görmezlikten geliyorum. Bir yanlışın olup da, tüm doğruları tekrar sana getirmek istiyorum. Oysa bu hayat sınavında aşk sorusunun cevabı bendim. Boş bıraktın ve benden geçemeden, bende kaldın.

Şimdi hatırına gelmek ve geldiğimde sende nasıl olduğumu bilmek istiyorum. Kendime bir yabancı gibi uzağım. Sen, bir başkasına baktığında aşkı da göremeyeceksin artık, bunu da biliyorum. Tek isteğim, giderken kulaklarımdan sesini de götür. Çünkü ben artık sensiz de aşkı duyabiliyorum.

Yüreğin çok kalabalıktı ses etmedim.

.....

Bir elma kurtlu çıktı ise diğerlerine de bakarak yersin. İnsanlar da böyle işte. Biri çürük çıktı mı diğerlerine de zor güvenirsin.

Kalbini kırıyor diye üzülme belki de hak etmediği yerden çıkmaya çalışıyordun

Nerelisin diye sorma içindenim işte içinden.

Yüreğinde kanayacak yer kalmadığında, başkalarının kurumuş yüreğinde güneşlenmek ne demektir bilir misin sen? Öyleyim işte şimdi. Başkalarının üşüyüşlerinde ısınan, bir o kadar da ısındıkça üşüyen biri oldum bitikmiş kendimsizlikleri yitirdiğimde.

Zor olan ben değildim imkânsız olan seninle aşktı.

Telefon numarasını silmek zor olmadı belki ama gözlerimi hiç sessize alamadım.

En çok neyimi özledin diye sorma sevgili bilirsin işte en çok şendeki beni özledim.

BANA ÇIKMAYAN HİÇBİR YOL, YÜRÜMEDİĞİNİ GÖSTERİR SEVMEYENİM

Beni bir yabancıyı sever gibi mi sevdin sevmeyenim? Yoksa en iyi tanıdığın kişiyi bende yabancılaştırmak için mi? Anlayamadım. Nasıl bu kadar çok sevdiğimi anladım da, nasıl bu kadar çok seviyorum derken, gittiğini anlayamadım. Geç öğreniyor insan, hayatın aldıklarını, vermek istememenin yalnızlık olduğunu. Bir bedene iki yürek sığdırmaya çalışmakmış aşk, bilemedik. Zaman dediğimiz Şey; bugüne dün kadar uzakken, yarınları hayallerde yaşamaya çalışmakmış. Bunu da bilemedik.

Ben gözlerimden sensizliği silmek ne demekti önceden bilmezdim. Bu kadar canım acısa da, isyanlarıma adını gizlemezdim. Bazen insan, içinde birilerini büyüttükçe, küçüldüğünü fark ediyor. Birine kendinde ne kadar çok yer verirsen, yer verdiğin kendinde seni o kadar kabul etmiyor. Eskiden böyle değildim. Bir uçuruma düşmekten kurtulmanın tek yolunun, yine kendime tutunmak olduğunu bilirdim. Şimdi bu aşk denen uçuruma neden düştüğümü bilmesem de, tekrar ayağa kalkabilmek için ellerine ihtiyacım olduğunu biliyorum. Peki ya sen sevmeyenim? Neden bir yerde olmak varken, yerle bir olmamıza izin verdin?

Sevmeyenim! Öyle zor ki yaşanmış anıların üzerini bir ömürle kapatmaya çalışmak. Öyle tanıdık ki acı, her baktığımda kendimi görüyorum. Ama biliyorum ki: Bitmemiş

bir aşk, başlayacak yeni sevdaların da en baştan sonu oluyor. Aşkı bir gün hiçe sayıp gidenler, gün gelip başka bir aşkta hiçe sayılırlar. Arkasını dönüp uzaklaşanlara, koşarak varılmaz. Kural böyledir. Sende bir parçasını bırakmayanlar, seni tamamen götürür. Sevmeyenin en dürüst davranışıdır bu, "her zaman seninle yürüyor gibi yapıp, gitmek istedikleri yere varınca, sana eşlik etmeyeceklerine inandırırlar.

Bana çıkmayan hiçbir yol, yürümediğini gösterir sevmeyenim. Oysa aşk için, varamayacağım bilerek yorulmadan yürümeyi göze alman gerekirdi. Sen aşktan kurtulmanın yolunu gitmekte bulurken, kendime nasıl geleceğimi bile unutturdun. Şimdi benimle eksiltemediğin o yollar, başkaları için giderken, seni kendinden uzaklaştıracak.

Artık aramızda mesafe denilen iki farklı dünya var. Biri seni yaşatmak için benimle duran, diğeri başkaları ile yaşadığını bilerek benim için ölüm

olan iki dünya. Biliyorum, ben senin için özlem denilen ölüme sığındıkça, başkaları mutluluk diye sana beni unutturacak. Gün gelecek fazlalıklarım hatırına bile gelmezken, eksiklerimle beni hatırlayacaksın, eksilerek seni sevmeye devam ettiğimden habersiz.

Ne söylersem söyleyeyim, susan yokluğunu yenemiyorum. Tek bir şey öğrendim ve nefes almak zorunda olduğum gibi her saniye hatırlıyorum. Artık bir kelimeye yaşamak zorunda olduğum ölümü sığdırabiliyorum... Özlüyorum.

Biliyorum yüreğim bedenime göre büyük ye *biliyonım ki, ne zaman o fazlalığı kırsalar ses etmedim, bende kaldı büyüklük.*

Rüzgâra karşı kutuda kalan son kibrit şenmişsin meğer sönme diye, canımı yaktığında öğrendim.

Acı sonbahar gibidir hayata karşı soğutur seni yalnızlık kış gibidir hayallerin ayazında kurutur seni.

Ben aşkın önünde diz çökerken küçülen şendin sevdiğim.

Hayatıma “beraber yaşamak ” için girmene izin vermiştim beni hayattan çıkarman için değil.

Bana ölmüş bir aşkı mesafelerle süsleme sen hiç özlediğin
kadar ağlayamamayı bilir misin?

Şayet yolun düşerse bu tarafa geç gel yüreğimden geç de gel.

Kararmış hayallere umut ışığı olamıyorsan aydınlık
gerçeklere gölge yapmayacaksın.

ARTIK GURUR DUYABİLİRSİN KENDİNLE SEVMEYENİM

Yalnızlık, paylaşacak bir şeylerinin olmasına rağmen paylaşacak birisinin olmaması değil, paylaşacak birisinin olmasına rağmen bazı şeyleri paylaşamamaktır. Ben seni paylaşmamak için sevdim. Yani bu yalnızlığı ben seçtim. Unutmak, aşkın kolayına kaçmaktır sevmeyenim. Sen kolayına kaçtın. Bense zor olandan kurtulamadım, senden vazgeçmeyi göze alamadım.

Giderken “Bitti!” dediğin yerden başlıyorum aşkı yaşamaya. Gelmediğin yerden öldürmeye başlıyor beni aşk.

“Unutmak!” dedim mi, öyle bir unutacaksın ki, geriye unutulacak hiçbir şey kalmayacak. Yapamadın, unutmaları unutup da gitmeyi beceremedin. “Bitti!” dedikten sonra, geride kalanın sığınacağı tek bir kelimesi bile kalmayacak. Oysa sen bana “özlem” denen bir kelime bıraktın. Yetmedi, o kelimenin içine bir hayatı sığdırıp da, yaşayamamayı öğrettin.

Gözlerimi hiç dinlendiremedim, seni unutmaya çalışmaktan. Yüzümdeki gülümsemeler silindi, gözlerimdeki yaşlardan. Tükendim, tükendikçe bir seni bitiremedim.

Senden sonra tüm şehir gündüzleri bile karanlık geliyor. Kendimde bir ışık arıyorum, sana çıkan bir yol bulmak için. Lapa lapa yokluğun yağıyor umutlarımın üzeri

ne. Tir tir hayallerim titriyor. Ve ben, yalnızlığın ayazında sana üşüyorum.

Artık gurur duyabilirsin kendinle sevmeyenim. Gelmeyeceğini mesafelere inandırdın. Sözünü, ayaklarına dinletmeyi başardın.

Şimdi sen söyle sevmeyenim. Sonsuza kadar seveceğine inandırıp da, inananın sonu olup, hiç sevmemiş gibi gitmek için ne yapmak lazım?

İnansaydım bir Ömür beklerdim gelmeni ve inan, saydım bir ömür geçti beni sevmeyeli.

Belki de bir fotoğraf çının dediği gibidir hayat gülümse.

Ellerimi tutacaksan yaşamayı bırakabilirim.

Sensizlik de bir dilmiş içime sustuğumda öğrendim.

Gidişinden anladım, seni tanımamışım ve ben tanımadığım

birini özleyecek kadar çok seviyorum.

Bir gün gittiğine alışırsam yokluğunu kabul ettiğimden değil, varlığımı kaybettiğimdendir.

Hayata kaldığın yerden devam et diyor bensiz hayat denen şey şendin, nasıl hayatta kalırım ki sensiz?

Demiştim sana. Yokluğum eksik bir harf gibi yarım bırakır seni “EN” mutlu olduğun anda “B’EN” gelirim aklına.

SAHİ SEVGİLİM SEN NEDEN YOKSUN?

Sahi sevgilim sen neden yoksun?

Bak hava kızıl, yağmur ha yağdı ha yağacak. Gök gürültüsü de var. Sahi sevgilim sen gök gürültüsünden korkuyordun değil mi? Keşke şimdi yanımda olsaydın. Bir şemsiyeyi ikimiz paylaşırdık. Sırılsıklam aşkla ıslanırdık. Hava da karardı. Tüm şehrin ışıkları da yanacak. Keşke şimdi yanımda olsaydın. Belki gözlerinle tüm şehrimi bir kez daha aydınlatırdın. Ama yoksun... Oysa şimdi yanımda olsan ne güzel olurdu.

Sahi sevgilim sen neden yoksun?

Bir ömrü iki kişilik yaşardık aşk diyerek. İyi gecelerime günaydınlar olurdun. Keşke şimdi yanımda olsaydın. Dar sokaklara tüm dünyayı

sığdırırdık, el ele yürüyerek. Anıları biraz daha eskitirdik, her yeni güne her şeye rağmen hâlâ beraberiz diyerek. Keşke şimdi yanımda olsaydın. Aynı baharın ilklerini yaşar, aynı mevsimin sonunda üşür, üşüdükçe birbirimize sarılırdık. Ama yoksun... Oysa şimdi yanımda olsan ne güzel olurdu.

Sahi sevgilim sen neden yoksun?

Beraber izlediğimiz bir filmden korktuğunda bana sarılırdın, ya da ben; dizlerinde uyuyakalırdım. Keşke şimdi yanımda olsaydın. Hastalandığımda, “Yanındayım!” diyerek iyi eder, hastalandığında, kendimi de hasta edecek kadar iyiliğini düşünürdüm. Keşke şimdi yanımda olsaydın. Ayrı düştüğümüzde tartışır, kavga ederdik. Bir süre sonra hiç konuşmadan göz göze gelerek barışırdık. Ama yoksun... Oysa şimdi yanımda olsan ne güzel olurdu.

Sahi sevgilim sen neden yoksun?

Oysa, oysa bir zamanlar ne güzel sevdiğini söylüyordun. Ne de güzel inanıyordum. Zaten inanmak zorundaydım, çünkü seviyordum. Dudaklarından yalan dökülse, ben aşk diye topluyordum. Bir ağacın olmamış meyvesi gibiydik seninle. Çok gözyaşı döktüm, öyle çok döktüm ki, seni gözümde büyüttüm. Tüm olmuşlarımı toplayıp gittin sen. Olmamışlar, olmazlar ve olmayacaklar bende kaldı. Seni oluruna bıraktım, o da olmadı... Oysa şimdi yanımda olsan ne güzel olurdu.

Sahi sevgilim sen neden yoksun?

Kendimden bile çok seni sevdiğim için mi? Yoksa kendinde beni hiç sevmediğin için mi? İkisi de değil sevgilim. Sen, yokluğunu içimde “her şey” gibi biriktirip, varlığımı bir “hiç” gibi yaşamayı öğrettiğin için yoksun... Oysa şimdi yanımda olsan ne güzel olurdu.

Üstüne bir şeyler al, yokluğum üşütür omzunu öyle kalın giyin ki, yaslandığın kişiler hissettirmesin soğukluğumu.

Olur da hayatında tek bir tutunacak dalın kalmazsa, ben kırdığın yerdeyim.

Kırılmıştım, dokunsan dağılacaktım üzülmüştüm, sorsan ağlayacaktım

Sevmiştim, sevsen anlayacaktın.

Aşk ütülü bir gömlektir başkalarıyla kırıştırmadığın sürece.

Sen sandın ki aşk; yanağımdaki damlalar oysa yüreğimde göremediğin ne okyanuslar var.

Tuzlu su gibidir gözyaşı. Derine dalarsan yüreğini yakar.

Aşk: Katil ve suçlunun ayrı kişiler olması demektir.

O, katildir; çünkü kendinde seni öldürmüştür.
Sense suçlusundur. Onu kendinden bile çok sevmişsindir.
Kim bilir ben sende yanarken, sen kime üşüyorsun?
Kim bilir ben seni adımlarken, sen kimi özlüyorsun?
Kim bilirler çoğalıyor bazen ve sen bilmiyorsun.

BEN SANA, ÖLÜMÜN KIYISINDA YAŞAMA TUTUNMUŞ BİR HAYATTAN GELİYORDUM

Sende olmayanı, neden benden alıyorsun? Neden sevdiğim seni, bir türlü sevemediğin benden alıp gidiyorsun?

Mutluluk dediğin şeyle arama giren bir duvar gibi yokluğun. Bir gün o duvar yıkıldığında, altta kalan aşk olur. Bunu sen de biliyorsun. Biliyor ve yaşanmış onca şeye rağmen gidiyorsun. Oysa ben sana, ölümün kıyısında yaşama tutunmuş bir hayattan geliyordum. Düşmekten korkmayacak kadar cesaretli, düştüğünde tutmayacağını bildiğim kadar çaresiz bir hayattan.

Omuzlarım ağırlığını kaldıramıyor artık bu yalnızlığın. Düşe kalka bitiriyorum bu ömür denen acıyı. Tek başıma yürürken, başkaları için doğmuş güneşte kendimi ısıtmayı öğreniyor, gece tüm şehri aydınlatan sokak lambaları altında yansımama sen diye sarılıyorum. Peki, ya sen? Aklının almayacağı kadar bir seveni, yüreğinin almadığını söylüyorsun. Unut, diyorsun.

Artık eksikliğini hissetmiyorum, eksildiğimi hissettiğim kadar. Zaten “biz” olmanın ağırlığını kaldıramamış, sen olarak kalmıştın yanımdayken de. Sadece o zamanlar bende “biz” kalabilmek için, kendimi terk ettiğimin farkında değildim.

Sana, gözlerimden yapılma yağmurlarla sesleniyorum, kendi ardımdan ağladığımdan habersiz. Hayat her şeye inat yaşa diyor, inadımdan hayatı yaşayamıyorum. Biz aşkı ne sandık ki? Ya da biz bu birlikteliği neden aşk sandık ki? Oysa aşk, birbirimiz için içimiz yanarken, yine birbirimize üşümemizi gerektiriyordu. Beceremedik. Üstüne bir de sonbaharımızda birbirimizden koptuğumuzun farkına yaramadan, yalanlarımızda ilkbaharı yaşamaya çalıştık. Olmadı, yanıldık. Birbirimize yarımdık, yarınlarda bir tam olamadık.

Sevmek, gözlerinde yaşattığın kişi için, kendini görmezden gelmekmiş. Geldim. Bir sen nasıl sevdiğimi gördün de gelmedin. Üstelik geleceğine dair bir umut da bırakmadın ardında giderken. Öyle büyük gittin ki; kendini küçülttün bu aşkın karşısında. Öyle küçüksün ki şimdi; bu aşkın yanında.

Doğrun buydu, gitmen gerekiyordu. Çünkü sevmeyenin gitmekten başka çaresi yoktu. Benim kalmam gerekiyordu, doğrum buydu. Çünkü sevenin kalmaktan b/aşk'a çaresi yoktu.

Seni uzaksın diye değil kalbime yakınsın diye özlüyorum.

Kalabalık bir mezardır yalnızlık.

Bilmiyorum belki de aşka çocuk kaldığım için senin masallarına inandım.

Ne zaman savrulsa yüreğim sana esti, sana gürledi gözlerim, ne sana yağabildim ne senden kendime sağ varabildim.

Senin aşk diye uç uca birleştirip yaşadığın insanları ben, yalnızken ikimiz için sildim.

Adamlığın kişilik testidir aşk.

İki taraftan biri mutlaka âşık olmalı ki acı yalnız kalmasın.

Ölümün tarifidir yalancı bir aşk, doğrucu bir gidiş ve *sahici bir yalnızlık.*

ŞİMDİ HER ŞEY BANA KATİL, HER ŞEY BANA İNFAZ

Adım hatırlamadığım, ama sözlerini hiç unutmadığım bir şarkı gibisin bende. Dilimin ucuna getirip de, söyleyemiyorum bir türlü sözlerini. Hani olur ya, dilinin ucundadır, söyleyemezsin bazı şeyleri. İşte öyleyim ben de şimdi. "Unut!" diyor hayat, öyle bir aklımın ucuna oturuşun var ki, "Nasıl unuturum?" diyorum sen söyle hayat?

Zaten bu hayat dediğin şeyi, unutmaya korkak, hatırlamaya cesaretli yaşıyorum. Aşk da korkutuyor artık beni. Bir gün olur da geri gelirsen, nasıl bakarız seninle tekrar aşkın yüzüne? Nasıl artık aşk bizimle diyerek el ele yürürüz mutluluğa seninle?

Tek başıma aşka yürümeyi göze aldığım günden beri, yokluğuna bile varamıyorum. Tüketemiyorum biriktirdiğin bendeki hiçleri. Öldüremiyorum kendimde seni her şeyim dediğini unutamadığım için. Şimdi her şey bana katil, her şey bana infaz, her şeyinde beni bir hiç gibi bıraktığın için. Ama unutma sevmeyenim, her şeyim dediğin bu sevmediğin, her şeyi unutur, hatta yaşamayı bile unutur da, bir tek nasıl sevilmediğini unutmaz.

Susmak, hayata en büyük cevaptır. Hatta susmak, hayata cevapsız kalmaktır. Yaşamaktan korkmak, belki de korktuğun şeyleri yaşamaktır.

Cümle içinde suslarıma terk ediyorum artık seni. O cümlenin sonunda biten yine ben oluyorum, beni bitirdikten sonra mutluluğa büyük başlayan da sen. Neden diyorum, neden? Bir cümle içinde biz olmak varken, neden bana nokta koymana sessiz kalacak kadar çok seviyorum. Yalnızlığın

hırçınlığıyla boğuşarak kazandığım hayat mücadelemde, neden sensizliğin durgun sularında yeniliyorum.

Sonra adını hatırlamadığım, ama sözlerini hiç unutmadığım şarkının nakaratındaki yalanlarına varıyor umutlarım. Dudaklarımdan o şarkının sözlerini intihar ederken yakalıyorum.

Bir dizede şiir olmuştu gecelerimiz...

Bir sigara kadar kısa, o kadar zehirliydi kavuşmalarımız...

Güneşi katil bilircesine, gözlerimizle sevişmemiz...

Gün yüzüne çıkmaz, bu aşk hiç bitmez sanmıştık.

“Sus!” diyorum... Sus ve daha fazla söyleme. Kimse bilmesin o hatırlamaya çalıştığın şarkının sözlerini, kimseler eşlik etmesin nakarat diye sığındığın o şarkının yalanlarına. Bir tek yüreğin bilsin o şarkının adım. Peki sevmeyenim, başkaları sorarsa o şarkının adını? Dilim adına lal olup sussa da, nasıl gizlerim o şarkının gözlerimden akan sözlerini?

Anla / Sen, benim bu hayattaki son perdemsin kapanırsan oyun biter ve sen, beni öldürürsen aşk kaybeder

Unutma çok fazla derin düşünürsen çıkmaza düşersin.

Ayrılık üzerine isim yazılmayan bir intihar mektubu gibidir kimin öldüğünü bilemezsin.

Gözlerin aşkta bildiğim tek lisandı.

ANKARA’YI SEVDİĞİM GİBİ SEVDİM SENİ

Mevsime eşlik eden gözlerle geldi son buluşmamıza. Aylardan nisan, günlerden pazartesi. Gök gürlüyor, sanki bir şeyleri anlatmaya çalışırcasma. Yağmur desen, haddinden fazla. Daha baharı görecektik onunla oysa.

Hiç unutmam, şehrin rengine, o grilerin başkenti Ankara’ya benzer renkli bir kıyafetle gelmişti o son buluşmamıza. Son kez bir şemsiye altında yürüdük beraber. İlk kez birlikte bir şemsiyeyi paylaştık onunla bir yabancı gibi. Bir süre hiç konuşmadık, sonsuza kadar susacakmışız gibi. Bu suskunluğu ilk bozan o oldu. Dedi, “Ne kadar sevdin beni?”

O an şaşırdım bu soru karşısında. Hayatım boyunca hiç susmadan anlatabileceğim bir soruydu bu. Bir yandan ona tüm hayatımı adadığımı bir cümle içinde anlatacak kelimeleri birleştirmeye çalışırken, diğer yandan da neden böyle bir soru sorduğu vardı aklımda. Tüm Ankara’yı ıslatan yağmur sanki benim üzerime yağıyor gibi oldu o an. Geçiştirmeye çalıştım. Dedim, “Seviyorum işte.” “Biliyorum, hem de çok iyi biliyorum...” dedi ve tekrarladı soruyu. “Ne kadar seviyorsun, senden duymak istiyorum?”

O an kimsenin kolay kolay sevmediği ama sevince de vazgeçemediği Ankara'ya benzettim sevgimi.

Dedi: Nasıl yani?

Öyle işte...

Tıpkı Ankara'yı sevdiğim gibi sevdim seni. Başkentsin benim için. Tüm griliğinle sevdim seni ben. Çünkü ne yaparsam yapayım, gözlerinin rengi hep solgundu, hep uzaklardan birini beklercesine bakıyordu bana. Hiç beni ben olarak görmedi. Hep aynı manzara ile karşılaştım. Mutlu olman için ne yaptımsa, bir türlü mutluluğu göremedim o gözlerinde.

Tıpkı Ankara'yı sevdiğim gibi sevdim seni. Bu kentin bir ucundan diğer ucuna uzanan tren istasyonlarında hiç beni beklememiş gibi gitmek istiyordun uzaklara. Oysa benim duraklarım da şendin, durduğumda sadece binmene izin verdiğimde.

Tıpkı Ankara'yı sevdiğim gibi sevdim seni. Nasıl Ankara'ya kar yakışıyorsa, ben de senin soğukluğunu üzerime yakıştırdım. Üşümeyi göze aldım, dallarımdan bir bir yapraklarım dökülse de, çırılçıplak yalnızlıktan korkmadım. Hatta ne kadar sert geçerse geçsin kışın, bu şehri terk etmeyi hiç aklımın ucuna bile getirmedim.

Tıpkı Ankara'yı sever gibi sevdim seni. Bilmediğim bir adres gibiydin, ama ben seni kendime tarif etmekten çekinmedim. Çünkü bütün yolların benden geçiyordu, ne tarafa gitsen tabelalar aşkımı gösteriyordu. Farkına varmadın. Tanımdayken, yalnızlığın adressizliğinde kayboldun.

"Sus!" dedi... "Sus, daha fazla anlatma." Bir süre yine sustuk. Başımı çevirdiğimde gözyaşları ile göze göze geldim. Sanırım aşk diye yazdığımız bu şiirin, yalanlarla dolu mısralarında tek doğru kafiye gözlerinden süzülen o iki damlaydı. Avuç içimle sarıldım gözlerindeki yaşlara. Avu

cumun o an başka bir mevsim yaşadı. Sanki bensizliği silmiştim gözlerinden. Ellerimi üşütmüş, yüreğimi bir kez daha yakmıştı.

Dudaklarından birkaç kelime döküldü uzun bir aradan sonra. Gitmeliyim der demez, gitmeye hazır ayakları ile uzaklaştı yanımdan. Tek kelime bile edememiştim ardından. Son gidişi gibi adımlıyordu ayakları bensizliği. Aramızdaki mesafeler çığ gibi büyüyordu ve anlam veremediğim susuş devam ediyordu bende. Bir süre sonra kendimle konuşurken yakaladım kendimi. Artık senin değil, unutmaksın onu diyordum. Sonra sus, sus hâlâ o senin, böyle şeyler söyleme, duymasın yüreğin.

Tüm şehrin rüzgârı yüzüme vururken, gözlerim sözümü yaşla kesti. Bir süre oturdum, gözlerimi dinledim. Hatta bazı damlalarını daha dün gibi hatırlarım.

Ne diyordu gözlerim: Ah be gidenim, hiç mi sevmedin? Oysa bir deniz gibi, gözlerime çıkıyordu bendeki yerin. Ben Ankara gibi seni sevdim de, sen Ankara kadar bile mi beni sevemedin? Oysa, oysa Ankara kendini seven herkesi severdi gidenim.

Sonra ellerimi gözlerime götürerek yokluğunu sildim ve dedim ki: Ankara, şimdi sen de bittin benim için...

Gözyaşlarını iyi kullan mesela sadece kendin için ağlayabilecek kadar güçlü ol başkaları için değil.

Ne zaman aşktan konu açılsa sana varmadan bitiyor umutlarım.

Hayat alfabesini bilmem ama hayal alfabem üç *harfli /S E*

Bu oyunda son perde gözlerde kapanır.

Her omuz başını yaslayacağın kadar yüksekte değildir.

Yanımda olmaman değil de, yarında olmayacaksın ya işte canımı o acıtıyor.

Sen, benden başkalarına sınırlarım çiz söz vatan gibi korurum seni.

Korkma; seni değil sevmenin kötü bir şey olduğunu hatırlıyorum aklıma her geldiğinde.

GİDENİM... BEN HİÇ İYİ DEĞİLİM!

İyi değilim gidenim...

En az senin kadar kötüyüm artık. En az senin kadar inanmıyorum aşka, sevdaya. Birlikteliğimize bir ad konulacaksa, aşk olmalıydı bu, yalan değil. Şimdi ha bir eksik, ha bir fazla. Gelen de umurumda değil, gelecek olan da. Mutluluk dediğin şey, olsa da olur, olmasa da. Sen yoksun, aşk yalnız, ayrılık kalabalık, ben sensiz.

İyi değilim gidenim...

Ardından senin gibi iyi yaşamayı beceremedim bu hayatı. Başka kollara yokluğumu teslim ederek, cesedimi taşıtmayı da göze alamadım. Başkalarının umutlarına, hiç unut diyemedim. Kimsenin gölgesine güneş, kimsenin güneşine de gölge olmadım. Çekildim bir köşeye, yokluğuna varlığımı katık edip, yalanlarınla yüreğimi doyurmaya çalıştım. Olmadı, başaramadım.

İyi değilim gidenim...

Mutlu bir yuvanın arka bahçesine terk edilmiş kimsesiz bir çocuk gibiyim. Artık ne ağladığımı duyan var, ne de duyduğunda Sus ağlama, ben yanındayım...” diyecek olan birisi.

Geleceğimi, başkalarının soğukluğunda ısıtmak zorundayım. Yarının ne getireceğini düşünemiyorum, bugünün

götürdüklerini unutmaya çalışmaktan. İki elimi kavuşturup, yokluğuna sarılır gibi kucaklıyorum dünyayı. Olmuyor, sensiz bir şey vermiyor bana hayat. “Hep!” diyor... “Hep senden alacağım, onsuz da onu sevmeyi göze almana inat.”

İyi değilim gidenim...

Fırtınadan sonra bir tarafı su almaya başlayan bir gemi gibi hayata karşı dik duruşum. O hırçın dalgaları hasarlı atlatmışım. Birden olmasa da, yavaş yavaş içine çekiyor beni sensizlik. Son çırpmışlar çare etmiyor. Dört bir tarafım yokluğunla çevrili. Yardımıma gelecek olanlar çok uzak, yetişmelerine imkân yok. Senin için, seni benim sandığım için herkesten açılmışım. Bilir misin gidenim? Tıpkı bir gemi gibi, büyüklüğüne güvenince, batmayacağını sanır, batmaya başladığı zaman da kurtarılması imkânsızdır. Ben de öyleyim şimdi.

Aşkına güvendiğim için yalnız kalmayacağımı, yokluğunu bende bırakıp gittiğinde bile seni sevmeye devam edeceğimi düşünmemiştim. Oysa yaşadıklarımı düşünmeden yaşarken, düşünemediğim şeylerde beni yaşatmayacakmış hayat, bilememişim.

İyi değilim gidenim...

Daha baharını görmeden, yaz’ına sarıldım. Mevsimlerin bir farkı yok artık benim için. Her mevsimde, yokluğunla vuran yalnızlığın rüzgârında üşüyorum, her yeni gün doğan güneşe inat, ayrılığın yağıyor üzerime tane tane.

Tekrar gelirsin umuduyla yürüdüğüm yollar, aşktan bir iz bırakmadan gittiğin köşe başına götürüyor beni. Zordur, derler gideni unutmak. Kim istiyor ki zaten unutmak?

Önemli olan, bir yandan unutmamayı göze alırken, bir yandan da unutan içinde aşkı yaşatmak. Yaşattım, yaşattım da, gözlerimdeki yaşı bir türlü öldüremedim.

İyi değilim gidenim...

Tüm insanlar artık sana benziyor, ama hiçbiri seninle aynı değil. Hayallerime oturtamıyorum kimseyi. Daha önce denedim, ama olmadı.

Başkaları ile kurduğum hayallerin altında bir tek ben kaldım. Sen duymadın, aşk can çekişiyordu, bir yabancı gibi bile yardım elini uzatmadın. Senden sonra, yıkılmış hayallerin altında aşkın çığlıklarını duyacak birini de bulamadım. Ölmedim, ölmedim de, yaşayacak kadar da sağlam kalamadım.

İyi değilim gidenim...

İkimiz için aşkın kurduğu bu cümleye senin nokta koyacağım hiç düşünemedim. Aşk için yazılmış şiirlerin kıta araları kadar uzağız artık birbirimize. Şimdi sensiz sığındığım mısralar, bir cümle etmiyor. Sensiz aşkı anlatamıyorum, hep bir şeyler eksik kalıyor. Oysa seninle aşka bile aşkı anlatırdık bir olup iki kelimeyle... “Seni seviyorum...” demen yeterdi, çünkü ben de seni seviyordum.

İyi değilim gidenim...

Çünkü artık ellerini başkası tutacak. Bir başkası ile

adımlayacaksın gittiğin her yeri. Bir başkası ile tekrarı olmayan bir filmi sonuna kadar izleyeceksin. Onunla yarın için planlar yapacak, onun için hayaller kuracaksın. Biliyorum, onu benden çok sevecek, benden çok sevdiğini söyleyeceksin. Aklına bile gelmeyeceğim, nasıl olduğumu merak etmeyeceksin. Senin için ağladığımı unutup, onunla tekrar gülmeyi hatırlayacaksın.

Ve ben, hepsini sineye çekeceğim. Sevmeyi göze aldığım için, bunların hepsini görmezden geleceğim. Peki, ya sen gidenim! Başkasını benden çok sevsen bile, başkasında bende gördüğün sevgiyi bir daha nasıl göreceksin? Nasıl bana senin adın aşk dediğini unutup, başkasının adı yerine aşkım diye sesleneceksin?

İyi değilim gidenim...

Ve hiç iyi olamadım. Aşkla aramızı bozdun sen. Ne o beni tanır artık, ne de ben. Aynı mevsimde ayrı baharları yaşadık seninle. Artık ne beni, senin gibi terk eden olur, ne de benim seni sevdiğim gibi seven. Ne “Seni öldürerek, yaşamaya devam edeceğim...” dedirtecek kadar birini seveceğim, ne de sen bulabilirsin uğruna ölecek kadar aşkı yaşatmayı göze alacak bir seven.

Gidenim! Ben hiç iyi değilim...

Kaç bahar geçti de gözlerim yaşlı kaç kez yaz’dım da hep sen esti zamanla geçer dediler de bir tek zaman geçti.

Belki de gitmeler b/aşka bir bahane olmadığı için son çaredirbilemezsin.

28 harfle şair olursun çünkü “O” yoktur.

Ne zaman bir yıldız kayşa ben hep ellerini tutmak istedim.

Ve *ben; ne zaman ayrılığı anlatsam iki sözü bir arayagetiremedim.*

îsminin baş harfi ile idam ettim kendimi soran olursa aşkı büyük yazmış dersin.

En zoru da hiç şüphe duymadan, keşkelere yer vermeden, belki bile diyemeden gelmeyeceğini bile bile özlemekmiş.

Şimdi beni ikiye bolsen bir yanım sen bir yanım sensizlik.

İKİMİZ İÇİN YAZILAN AYNI KADERİ AYRI AYRI YAŞADIK AŞK DİYEREK

“Nasılsın?” diye sorma, hiç iyi olamadım yanında. Seninle birlikteyken hayat bize mutluluğu hiç yakıştırmadı. Bir beden büyük geldi aşk bu ayrılığa. Kefen diye sensizliği giydirdin, benim gözlerime bir başkası gibi baktığında.

Oysa sende vazgeçilmez değildim, ama ölmüş yarınları bensiz bekleyecek kadar da cesaretli değildin. Yaşanacak bir şeyimiz de kalmamıştı, hayat dışında. İkimiz için yazılan aynı kaderi, ayrı ayrı yaşadık aşk diyerek. Ki seninle aşkta buluşmak için sözleşsek, buluştuğumuzda birbirimizi tanıyamayacak kadar yabancı kalmıştık.

Hayatıma ilk gelişini hatırlıyorum da...

Yılın ilk kar’ı gibi düşmüştün yüreğime. Hazırlıksız yakalanmış, ayazında kalmıştım. Yılın yağan ilk karma sevinen bir çocuk gibi sevinmiş, üşüdüğümün farkına varamamıştım. Çünkü o zamanlar bana çok uzaktın. Sevdiğimin farkında değildin. Ben de, daha kazanamadan kaybetme korkusuyla sevdiğimi söyleyememiştim. Yokken bile çoktun o zamanlar bende. Yüreğim senin ateşinle yanarken, gözlerim sensizliğin soğuğunda üşüyordu. Bir gün benim olursun umudu ile yarınları beklerken, bugünleri yaşamayı unutuyordum. Günler günleri böyle kovalıyordu.

Bir gün ansızın benim oldun. Ruhundan belliydi, birinden kaçarcasma geldiğin. “Aşkım!” derken ses tellerin titriyordu, o an yanlış ismi söylercesine. Sanki başka bir mevsimin rüzgârı kalmış gibi sevgi sözcüklerimin karşısında üşüyor, üşüdükçe yüreğimi de üşütüyordun. Yılmadım, dayandım varken bile yokluğuna. Çünkü bilirdim; birimizin ayakta kalması gerekiyordu, aşk yıkıldığında tekrar ayağa kaldırabilmek için.

Varlığının içinde yokluğunu çekmeyi öğrendim bir süre sonra. Sevgimin büyüklüğü, yanımdayken bir başkası olmaya başladığında küçük kalmaya başladı. Gitsen, gidişine ses çıkaramazdım ama, sensiz de yapamazdım. Kalsan, seni sensiz yaşar, ama aşkı bu yalnızlığa ikna edemezdim. Sonuçta bütün yollar, kendime çıkıyordu. Üstelik kendime çıkan bu yolların hiçbiri, senden geçmiyordu. Aşkın hâlâ bizde var olduğuna inandığımız için, aynı yolda farklı hedeflere yürüdüğümüzün farkında değildik.

Sonra sen gittin... Hem de bu kez gerçekten gittin benden.

Bedeninin uzak kalması, ruhunun bana olan uzaklığı kadar koymadı. Gidişine alışabilirdim belki ama, yanmadayken bana hiç gelmeyişine bir türlü alışamadım. Ben sandım ki; bedenin yanımda olunca “biz” olmaya yeter. Öyle olmadı. Her ne kadar ikimizin yerine sevsem de, bir kişilik bile aşk olamadı. Artık her şeyinle uzaktın bana. Ve bir kere bir yabancı gibi gelmiş, hiç tanımadığın bir yabancının yanından geçer gibi gitmiştin. Yani tekrar gelme ihtimalini de öldürmüştün giderken.

Şimdi unut diyor hayat. Ama unutulmuyor işte. Her seferinde aklıma geliyor yüreğimden geçmeyişin. Yüreğini hiç sızlatmıyor, akima gelmeyişim. Buğulu camlara aşk yazıyorum, bana hep soğuk olduğun için. Sonra bir başkasının parmak izleri kalıyor o camda. Başkalarının isimlerini yazmaya çalışırken, senin ismin siliniyor. Başkalarında ısınacağım umudu ile yaşamayı göze almaya çalışırken, gözümü tekrar beni kendinde yaşatmayışm alıyor.

Ardından zamana inanmaktan başka çare kalmıyor. Şimdi senden tek isteğim; ölme ama, öldüğümü unutma. Çünkü zaman dediğin şey, seveni ne öldürüyor, ne de unutmanın içinde yaşatıyor.

Mesele bir kadın için adam olmak değil mesele, tüm kadınlara karşı adam olup, bir kadına ait kalabilmektir.

Bir sandalye misali bu yürek kime buyur otur dediysek ayağının altına alıp yükselmeye çalıştı.

Kirpiklerine kar tanesi değse içim erir

Bazdan özledim diyemez yağmuru bekler

Haddim değildi küçük yüreğini kocaman sevmek ve ne haddimeydi ki küçük yüreğinden kocaman sevgi beklemek.

Bir yabancı gibisin artık. Sadece aşk’a giden yolda rastlaşıp yüreğimden kaldırmanı bekliyorum. Bilirim yolun düşmez

buralara.

Bir insanı sevmek, evin ortasında ateş yakmaya benzer: *Tıpkı bedeninde yüreğini tutuşturmak gibi. Eğer yürekli ise gelir söndürür, şayet yüreksiz ise seni bile içeride unutur.*

Yalnız insanlar çok iyi bilir. Hayata dair kısık gözlerle sergilenen yalancı gülüşler; *sırf başkasının gözüne batmasın diye geceden kirpiklere yatırılır.*

YOKKEN BİLE YAR OLMAK NE İLGİNÇ DEĞİL Mİ SEVMEYENİM?

Yokken bile yar olmak ne ilginç değil mi sevmeyenim?

Çok uzun bir aradan sonra kendimi izlediğim anda, âşık olduğum insanın yüzünü görür gibi oluyorum. Her gün aynı şehrin, aynı sokaklarını eskitirken, istemeden kulak misafiri olduğum konuşmalarda ismini duyuyorum. Hemen hızlı hızlı adımlarla oradan uzaklaşıyorum. Başımı çevirip, o ismin sahibini aramaya bile cesaretsiz gözlerim. Ayaklarım, isminin geçtiği yerden uzaklaşırken, kulaklarım orada kalalım dercesine ismin sahibinden gelecek bir ses bekliyor. Ya sensen?

Yokken bile var olmak ne ilginç değil mi sevmeyenim?

Artık bazı yolları değiştirmek zorunda kaldım. İş ile ev arasında gittiğim o yol, bilmediğim bir adrese dönüştü. Çünkü ne zaman o yoldan yürüsem, hep birlikte gittiğimiz pastanede bizim aşk şarkısı diye seçtiğimiz şarkı çalıyor. Üstelik her zaman oturduğumuz masada, şimdi el ele başka çiftler oturuyor. İçeri girecek gibi oluyor, sonra vazgeçiyorum. Ya şimdi sen, orada o parçayı başkası ile dinliyorsan?

Yokken bile var olmak ne ilginç değil mi sevmeyenim?

Bu şehrin bir yılı dört mevsim sen. Yağmuru da, güneşi de, kar'ı da, baharı da, yazı da hatta ve hatta aldığım nefesin son soluğu da seni bana hatırlatıyor. Yağan karda izini bırakmadan gidişin, açan çiçeklere sebep olan baharlara beni küstürüşün, yağan yağmurda sırılsıklam aşkla ıslanmama neden oluşun hâlâ aklımda. Peki, ya sen neredesin?

Yokken bile var olmak ne ilginç değil mi sevmeyenim?

Yaptığım kahveler artık hep tek kişilik. Üstelik tat bile vermiyor, gözlerin olmadan. Aldığım filmler daha paketlerinden bile çıkarılmadı. Ardından o filmlere bakıp "Yine mi korku filmi izleyeceğiz?" diyen hiç olmadı. Oysa o filmlerden korktuğunda bana sarılmanı seviyordum. Uzun uzun seni uyurken izlediğim gecelerin sabahında, "Kalk artık kahvaltı hazır..." diye uyandıran da olmadı. Artık bir sigara ile güne başlayıp, sayısını bilmediğim

kadar içtiğim sigarayla geceleri söndürüyorum. “Gözlerine bakmadan uyuyamam...” diyordun. Şimdi kimlerin gözlerinde uyanıyorsun?

Yokken bile var olmak ne ilginç değil mi sevmeyenim?

Yarın için bir planım yok artık. Bugün gibi yaşamak bile lüks yarınları bana. Beraber kurduğumuz hayaller yıkılma

sın diye, ömrümü dayıyorum eksik olan sen tarafına. Zaten en çok da geceleri yokluğunu hissediyorum. Yokluğunun ağırlığı çöküyor üzerime, uyuyamıyorum. Tan vakti, sensizliği öldürüyor, seni tekrar sevmeye başlıyorum. Çünkü güneş doğarken en çok da sana benziyor. Oysa “Ben hep güneşin olurum, yeter ki beni gölgende bırakma...” diyordun. Şimdi kimlerin gölgesine güneş olmaya çalışıyorsun?

Yokken bile var olmak ne ilginç değil mi sevmeyenim?

Bir alfabe dolusu susmayı öğrendim ben. Her harfi aşk diye yazdırıp, unut diye okutmaya çalıştığın için. Bir daha nokta koyamadım acıya, sensiz de mutlu olurum der gibi gözlerini benden çektiğini unutamadığım için. Alfabenin A’sı ile başlayıp yine alfabenin Z’sine kadar seni seviyorumlarla dolu bu hayat, hep seni sensizlikte hatırlatmaya kurulu bir saat gibi beni yaşatmıyor. Sahi, alfabenin hangi harfi ile sevdin şimdi başkalarını?

Yokken bile var olmak ne ilginç değil mi sevmeyenim?

Varken de yoktun sen. Bir “hiç”mişim gibi yanımda kaldın, bir hiç bile bırakmadan gittin. Ayrılığa sığmayacak kadar benden uzaklaştın. Aşk bile utanıyor, onu anlatırken hep senin adım geçirdiğim için. Oysa farkında değilsin, kendini de bensiz bırakarak kendini cezalandırdın. Yine de utanmadım. Utanmak, gidenlerin kendilerini ödüllendirme şeklidir. Ben aşkta unutmayı bilmeyenlerdenim. Ve

unutamadığım bir şey daha var sevmeyenim! Şu dizelerde hem aşkı, hem de aşk için seni hiç yok saymamayı bir türlü beceremedim. Tam da bu dizeler sensin sevmeyenim...

Gözlerin midir yaşamak için sebep...

Yoksa yaşamak için sebep midir gözlerini görmek?

Tek bildiğim: Aşk...

Sadece gözlerinin güzelliğine verilmiş bir isim demek.

Hadi dön artık... Başkalarının gözlerinde seni hatırlamak değil, senin gözlerine tekrar aşk gibi bakmak istiyorum.

Dünya üzerinde kavuşmayı hayal edenlerin ortak lisanıdır

yalnızlık.

Kendimden eksilirken sensizliği tamamlar yüreğim meğer bekletilmek değil gelememekmiş özlem dediğin.

Bazen en kalabalık sokak tek başına yürüdüğün sokaktır.

Aramızdaki fark şuydu sen, sevdiğinde kalmayı biliyordun bense, gittiğinde bile severek kalmayı.

Bazen öpüşmek, seni seviyorum'un dudak okuma şeklidir.

Ve yalnız kalırsın. Yaşlarını yanağına varmadan öldürür, sırf iyiyim dediğinde insanların inanması için sahte gülümsemeyle kendini kendine güldürürsün.

Ellerimden uçup giderken sevdiğim sordular neden izin verdin dedim onu özgürlükler kadar çok sevdim.

Seni içimden atabilmek için sana ait olanlardan vazgeçmem gerekiyordu önceliği gözlerime verdim.

ARDINDAN MUTLULUĞUN SIĞMAYACAĞI KADAR KISA, ACILARIN HEPSİNİ YAŞATACAK KADAR UZUN BİR ÖMÜR BIRAKTIN

Git... Zaten kimi sevsem gitti. Sen de, senden gidenlerin acısını büyütüp aşk diye bana vermiştin zaten. Ne de güzel inanmıştım, seviyorum dediğinde masallarına. Ne de güzel inandırmıştı beni dudakların, ayrılık için aşk cümleleri döktüğünde. Belki en olmaz yerimden vurduğun için bu kadar sevdim, belki de en olmayacak yerinden seni sevdiğim için gittin. Söyle, söyle sevmeyenim, insan hiç gitmeden birini terk edebilir mi?

Evet eder sevmeyenim. Bir insan hiç gitmeden de terk eder. Sen öğrettin bana bu gerçeği. Zaten yanmadayken, kendimi herkes gibi hissettirecek kadar uzaktın. Ama bir yerde nokta koymamız gerekiyordu artık bu bizi bitiren yaşanması zor yaşadığımız acıya. Ben nokta koyacak kadar cesur değildim, çünkü sevilmeyecek birini, hiç sevmeyi bilmeyen birini çok seviyordum. Bu noktayı senin koyman gerekiyordu, onu da beceremedin. Şimdi gidişin bile yarım...

Ardında mutluluğun sığmayacağı kadar kısa, acıların hepsini yaşatacak kadar uzun bir ömür bıraktın. Üstelik o ömür artık bana ait değil. Her gün senin için nefes alıyorum sanki. Bu öyle zor bir şey ki sevmeyenim, aldığım her nefeste yokluğun biraz daha batıyor kalbime. Artık aşka inanacak bir ben bile kalmadı. Tüm inancım da gitti seninle. Bir ben kaldım burada sana ait, sen de farkında değilsin.

Şimdi gidişin bile yarım...

Hiç tanımadığım bir sanatçının, söylediği aşk şarkısı kadar kulağıma aşina bir ses tonuyla hatırlıyorum seni.

Şimdi gidişin bile yarım...

İlk defa geçtiğim bir sokakta, ağlayan çocuğun gözlerindeki yaşlara asıyorum artık bizi.

Şimdi gidişin bile yarım...

Yokluğuna müebbet yemiş yalnızlıklarıma sığınıyor ve sığındığım yerden mutlulukları affedip benden salıveriyorum geri gelmeyeceğini bildiğim için.

Şimdi gidişin bile yarım...

Yarıda bırakılmış bir sigaranın eşlik ettiği hayallerin gecesinde benim olmayışına susuyor, biz olmamak uğruna gittiğin için kendimi aşka küstürüyorum.

Şimdi gidişin bile yarım...

İlkbaharın güneşinde umutlarıma karlar yağmasına göz yumuyor, ellerinin yokluğunu, her mevsimi sen diye yaşayarak gidermeye çalışıyorum.

Şimdi gidişin bile yarım...

Ezberimden gülüşünü silmeden gittiğin için ağız dolusu seni seviyorumlar kusuyor, bir alfabe dolusu hiç olduğumu bilip yine kendime noktayı kendim koyuyorum.

Sandın ki aşk, gittiğinde biter. Öyle olmuyor işte sevmeyenim, öyle olmuyor. Aşk dediğin, gittikçe büyüyen bir acıdır. Hem de gidenin arkasında bıraktığı tek hatıradır bu. Kalan için ise, aşkın en acısız yolu, gidenin acısını ilk günden kabul etmektir. Ettim. Hatta ne kadar sana ait acı varsa, adınla seslendim. Bir aşkta yaşanmış büyük mutlulukların içinde mutlaka küçülen vardır, bu küçülen şendin sevmeyenim... Öyle ya, gitmeyi bile beceremedin, gidişin bile yarım.

Ve sen; beni kaybetme konusunda hep kazandın.

Ne zaman “Benim neyim eksik mutlu olmak için?” dedimse aklımda sen vardın.

Anlatsana bana yağmur; iyi insanların gözleri neden hep sana benziyor?

Dürüstlük sevginin yarınıdır.

Bir bahardı aşkımız bir bahar sen daha ilkbahanndaydın, bense sonbahar ne yanacak kadar vardık ne üşüyecek kadar.

Şayet ölüm kaçınılmaz ise dudak dudağa ölmeye ne dersin?

Senin için zor değildi her şeyden vazgeçip gitmek oysa benim için de kolay değildi, her şeyden vazgeçip de gideni sevmek.

Gözleri güzel diye aldanma hayallerini görmeyecek.

SEVGİLİM

Günaydın sevgilim...

Ben de az önce her gün yaptığım gibi yokluğuna uyandım. Gece hayallerimizi gözlerime yatırırken, tıpkı senin yarım bıraktığın gibi yarım bıraktığım sigara izmaritlerinin kokusu sinmiş odama, perdenin arasından güneş girmeye çalışıyordu, izin vermedim. Kim bilir, belki de şimdi sen başka birisine kahvaltı hazırlamış, onu öperek uyandırmak üzeresindir. Ben, senden sonra hiç kimseyi öperek uyandırmadım. Hep gözlerimdeki yaşlar, yanaklarımdan öperek uyandırdı beni, ona alıştım. Şimdi nerede, ne yapıyorsun hiçbir fikrim yok. “Olsun ister miydin?” diye sorarsan, hayır istemezdim.

Çünkü sen, her yeni günü aşk için kendime katil yaparken, dışarıda bugün hangi mevsim var diye bile bakmadan üşütürken yanımda değildin. Olmak istesen olurdun, ikimize yetecek kadar sevgi vardı bende. Ama sen, olmak istemeyeni seçtin, olmadın. Yatağımdan kalkmayı bile gözüm kesmiyor. Hoş yatak da buz gibi. Yastığım desen, nisan yağmurunda kalmış, eski bir ağacın, yeniyetme tomurcuğu gibi. Öyle çaresiz, öyle yağmura karşı koymayı göze alamayacak kadar cesaretsiz, ıslak ve nemli. Bir köşesine de geceden göz göze geldiğim resmin sıkışmış. Sahi sevgilim, resminde yüzün biraz silinmiş. Bu seni özlediğim için döktüğüm gözyaşları yüzünden mi? Yoksa gözyaşı döktüğümü artık görememenden mi? Neyse sevgilim, boş ver... Bak kendi kendime konuşurken, bugün de yokluğunun yarısına gelmişim, öğlen olmuş...

İyi günler sevgilim...

Biliyor musun sevgilim? Benim, senden sonra hiç iyi geçen günüm olmadı. Hep tam da bu saatlerde ağır bir işte çalışan işçinin acıkması gibi sana acıktım. Günün en güzel saatleri belki de bu saatler. Dışarıda yağmur da olsa, kar da olsa, güneş de olsa el ele yürümenin tam vakti. Yalan değil, işte tam da bu vakitlerde çok istiyorum yanımda olmanı. Çünkü bilirsin, bu şehrin en gürültülü olduğu saatlerdir bu saatler. Dışarıdan ağlayan çocuk sesleri geliyor, sanki bana eşlik eder gibi. Ben ise çoktan ikinci paketin yarısına geldim bu sigara denen illetin. Bir tek o anlıyor beni, sanki dudaklarımdan dökemediklerimi, çekip alıyor. Tam diyorum, bırakmalıyım

bu sigarayı, o sırada beni bıraktığın gün geliyor aklıma, tekrar vazgeçiyorum.

Sahi sevgilim, sen neden yoksun? Doğru ya, yine buna benzer bir öğle vakti terk etmiştin beni. O gün bugündür bu öğlenler, hep bana ölümü hatırlatır oldu. Sen daha iyi bilirsin sevgilim, sence bu öğle vakti neden bana ölümü hatırlatıyor? Ölenler genelde öğle vaktinden sonra gömüldükleri için mi? Yoksa beni bir öğle vakti gömmeyi bile beceremeden gittiğin için mi? Neyse sevgilim, boş ver... Ölenle ölünmezmiş, uğruna ölürüm diyenler, seni öldürüp de bir gün mutlaka gidermiş.

İyi akşamlar sevgilim...

Şimdi hazırlandım, çıkıyordum ben de. İnsanlar evlerine çekildi. Gerçi şehrin tüm ışıkları aydınlatsa da sokakları, illa ki karanlıklara saklanmış bir sokak kalmıştır bana. Biliyorum, adımlayacağım sokak hangisi olursa olsun, benden giderken bıraktığın aşkın olduğu köşe başına çıkaracak. Olsun, hem iki çift laf ederiz aşkla, fena mı? Seni anlatırım biraz, biraz da o kendinden bahseder, belli mi olur?

Sahi sevgilim, aşk onu anlat biraz derse, ne söyleyeyim? Ya da bana bırak ben hallederim. Mesela bir zamanlar çok sevmişti derim, gözlerini o anda bize bakan ay'a benzetirim. Hiç olmadı, insanı ölüm diye yaşamak zorunda bıraktığını söylerim. Neyse sevgilim, boş ver... Seni gittiklerin, beni ise gittiğin için sığınmak zorunda kaldığım yalanlarım bekler.

İyi geceler sevgilim...

Bak yine yokluğunu, koskocaman bir günü tamamladım sensiz. Şimdi uyuyorsun belki sen, başkaları ile beraber yarın için planlar da yapmışsındır belki. Oysa benim için yeni başlıyor gece. Daha ağlayacağız gözlerimle gelmeyişine, geçmeyişine. Birkaç da hayal kurarım belki geleceğine dair. Hem az kaldı üçüncü paketi bitirmeme. Biliyorum çok kötü bir şey bu sigara, ama senin kadar değil sevgilim. O, yavaş yavaş öldürüyor, sense birden yaşa dedin bensiz. Yaşanacak ne kaldı ardında, hiç düşünmeden gittin.

Gidişin koymuyor da, ya gelmeleri unutturacak unutmaları öğrenirsen, ya bir daha hiç gelmezsen, ne yaparım ben? İnan, hâlâ içimde döneceğine dair küçük de olsa bir umut var. Sahi sevgilim, bir gün sırf o umutları öldürmek için geri gelir misin? Yoksa, umutlarımı öldürmek için bir daha hiç gelmez misin? Neyse sevgilim, boş ver... Aşk “bizi” çoktan öldürdü, ben seni sensiz de severim, bundan sonrasını sen bilirsin...

Üzülme prenses belki de mutluluk seni hak edecek kadar güzd olmadığı içindir bu acılar.

Mutluluk bir espriydi ve biz hiç gülmedik.

Üzülme sen onunla beraber olacak kadar sevmedin ki sen, onsuz da o olabilecek kadar çok sevdin hadi sil gözyaşlarını.

Asıl mimar gözlerindeki yaşların *üzerine yıkılmayan gülücükler inşa edendir.*

Söyle sevgili, daha kaç hayalin altında kalmam gerekiyor "senin" üzerinden zaman geçmesi için.

Ve ben anladım ki gidenlerin acısı değil de giderken götürdüğü alışkanlıkların zamana yenilmesi can acıtıyor.

Hayır terk etmedi o giderken ben hâlâ seviyordum diyebilmektir aşk.

Acı noktası olmayan bir hayat cümlesidir

KİMİ SEVSEM, SENİ TERK EDİYORUM

Kimi sevsem, seni terk ediyorum...

Sana bir kez daha söz hakkı versem, bana verdiğin sözleri tutacağım söyler misin? Yoksa, ardından daha çok sevmeyi öğrendim desem, ardına bakmadan bir kez daha gidermişin? Kim bilir; belki de beni hatırlamakta zorlanırsın. Hatırlasan da, "İşte yüzünde kahkahaları öldürdüğüm insan bu..." diyemez, dilinin ucuna adımı getirip de, söyleyemezsin. Bir insan, kendi işlediği cinayetin katilini sormadan söyler mi? Söylemez, sen de haklısın dudaklarını adıma kilitlemeye.

Sana, senden sonra yaşadığım "mutluluklardan" bahsedeceğim. Evet, ardında kalan yarım parçalan birleştirerek bir mutluluk elde etmeye çalıştım. Her ne kadar kendimi, "Tamam işte, mutluyum artık!" diyerek kandırmaya çalıştımsa da, mutluluğun erken bitmesinden anladım ki, hep bir şeyler eksik, hep bir şeyler yarım kaldı.

Yalan değil, yüzümde tebessüm oluşturan anlar da oldu. Ama nasıl denir, hepsi bir rüya gibi, yokluğuna uyanınca bitti. Seninle her zaman gittiğimiz o parka gittim, beraber yürüdüğümüz o sokakları tekrar tekrar adımladım, iki kişilik bilet alıp, en sevdiğin filme yalnız gittim, hiç bilmediğim şehirlere otobüs yolculukları yaptım ve en sevdiğim yere, cam kenarına kimseleri oturtmadım. Yağmur yağdığında, senin yerine de ıslandım. İşte bunlar ve buna benzer onca şey beni bir süre mutlu etmeye yetiyordu, ta ki yokluğun aklıma gelmeseydi. Ve biliyor musun, yokluğun hiç aklımdan gitmedi...

Sana, senin için kurduğum ‘"hayallerden” bahsedeceğim. Ama hangisinden başlayacağımı bilmiyorum. Ardından, ikimiz için o kadar çok hayal kurdum ki... Mesela çocuğumuz olacaktı. Kız olursa ben, erkek olursa adını sen koyacaktın. Bu şehri yüksekten gören bir parka gidip, gecenin bir vakti yağmur altında gözlerimi gözlerine hapsederek “Seni çok seviyorum...” deyip, susacaktım. Kar yağdığında hiç yürünmemiş bir sokak bulup, seninle el ele yürüyerek mutluluğun resmini çizecektik. Kendimize bir aşk şarkısı seçip, ansızın radyoda çıkan o şarkıya beraber eşlik edecektik. En sevdiğin kitabı sen almadan alıp, senin için kendime okuyacaktım. En beğendiğim sözlerin altını çizerek ezberleyecek, gün gelir sen o kitabı okurken, o ezberlediğim sözleri sana söyleyerek seni şaşırtacaktım. Bunlar ve bunlara benzeyen birçok hayal kurdum, ama hiçbiri gerçek olmadı. Olmayacak da, biliyorum.

Sen gitmeyi tercih ettin; bense, gittiğinde boşalan hayallerin bir yanma ömrümü dayamayı, dayayıp da altında kalmamayı. O da olmadı. Bir süre sonra hayallerimiz için yaşarken, gerçeklerinde öldüğümü fark ettim. Ne varsa üstüme yıkıldı, altında kaldım. Üstelik sen sesimi bile duymadın. Çünkü sen geçmiştin, daha varamadığım şeylerden bile çoktan geçip gitmiştin.

Kimi sevsem, seni terk ediyorum...

Sana, senin için çektiğim “acılardan” bahsedeceğim. Korkma, çektirdiğin acılar kadar uzun uzun olmayacak cümlelerim. Sadece merak ettim, bir insana aşkı yaşatır gibi yapıp, hayatı ölüm diye yaşatmayı kimden öğrendin? Sana hiç gelmemiş olan sevdiklerinden mi? Yoksa benden önce hiç bırakmayacakmış gibi sevdiğine inandırdığın insanlar sayesinde kazandığın bir alışkanlık mı bu? Ne fark eder ki? Adm artık acı bende. Ve ben, sustuğumda en çok seninle konuşmayı öğrendim ardından. Zaten bir iki kelime ile anlatılabilecek bir şey değil bu yaşadığım. Sevmek; bir kelimenin, “acının” içine koskocaman bir hayatı sığdırmakmış, sığdırdım. Yaşanacak ne varsa, kendimi öldürttüm. Yine de seni silemedim hayat defterimden.

Ve biliyorum, yüce Rabbim senin ardından çok günahıma şahit oldu. Onun beyaz kâğıt diye verdiği bu hayata, seni karakalem çalıştım, adını yazmaya çalıştım. Olmadı, bunu da başaramadım. Tek duam, Rabbim beni affetsin. Çünkü sana uydum, senin gibi kendime yalan söyledim. Olmazsa olmazım değil, olmazsan olmayacak kadar çok sevdim.

Sana, senin sayende öğrendiğim “gerçeklerden” bahsedeceğim. Bu yaşıma kadar, gözlerimdeki döktüğüm yaşlara kadar emin olduğum bir gerçeksin sen. Aşk diye süslenmiş, yalnızlıkla paketlenmiş ama içi boş bir gerçek. İnanması kolay, yalan olduğunun ispatı zor bir gerçekten söz ediyorum, senden. Artık aramızda mesafeler var, bir ömür dolusu. Ki sevmek; mesafeleri de yenmektir. Belki mesafeleri senin için yenebilirdim ama, senin mesafelere inancın, aşka inancından fazlaydı. Geriye dönmek için yürek gerekliydi, bende o yürek vardı. Ama senin yüreğinde bana yer yoktu. Olmadı işte, ağız dolusu yalanlar gibi yaşandık, aşka karşı söylemekten korktuğumuz bir gerçek gibi bittik. Başaramadık.

Sana, seni çok seven kendimden bahsedeceğim. Hayır, amacım buraya tekrar beni sevmen için nedenler sıralamak değil. Zaten sevmek için neden yoktur. Nedensiz seviyorsan, işte aşk odur. Ben sana ne durumda olduğumu söylemek istiyorum. Az önce seni anlattığım dizelere kendimi de sıkıştırdım. Ama sen anlamadın, zaten sen beni hiçbir zaman anlamadın. Seni anlattığım satırların ilk cümlesine çok dikkat et sevgilim. Çünkü ilk cümlelerde ben gizliyim. Ne diyordu ilk cümlelerim:

Mutluluk hayal, acı gerçek.

İşte ben seni böyle sevdim. İşte şimdi seni sevdiğim için böyleyim. Artık seni unutmak gibi bir şansım da yok, unutamıyorum. Kimseyi de sevemiyorum. Çünkü biliyorum, kimi sevsem, seni terk ediyorum.

Anladık zaman durmuyorsun, durmuyorsun da neden hep geçerken O’na uğruyorsun?

Önce aklıma söz verdim. Dedi: “Vazgeç bu sevdadan vazgeç. ” O sırada gözlerim lafımı yaşla kesti. Dedi: “Çok geç, çok geç. ”

Gözyaşı acının ıslak imzasıdır.

Otobüste başını cama dayayıp kendinle göz göze geldiğinde anlarsın ki bu hayatta her şey göründüğü gibi değil

SÖYLE! HANGİ AŞK İÇİN BENİ TERK ETTİN?

Ve mutlaka seni hatırlatacak bir şeyler çıkıyor karşıma. En sevdiğim bardakta yarım kalmış bir kahve, radyoyu açtığımda ansızın çıkan bir parça, okuduğum bir kitapta adınla karşılaştığım bir dize, yolda yürürken seninle aynı parfümü kullanan insanlar, yaptığım yolculuklarda bindiğim otobüslerin cam kenarları, yediğim yemekler, yakmaya kıyamadığım eski fotoğraflar, hiç tanımadığım bir insanın yüzündeki gülümseme, beraber adımladığımız sokaklar, küçük bir çocuğun gözündeki yaşlar, henüz yeni

yağmaya başlayan yağmur damlası, gözlerimi alan güneşin varlığı, kuruyan ağaçların dalları, trenin çığlıkları, el ele dolaşan çiftler, hayaller, gerçekler, ölümler.

Yani her şey, ama her şey seni bana hatırlatıyor. Bir tek sen, evet bir tek sen kendini bana hatırlatmıyorsun. “Unut!” diyorsun. Şimdi sen söyle sevgili, insan yaşamayı unutur mu?

Sahi sevgilim, beni iyi halden mi yüreğinden tahliye ettiğin için unutturmaya çalışıyorsun? Yoksa, yalanlara müebbet ettiğin için mi kendini bana aşk diye hatırlatıyorsun? Cevap; ikisi değil. Çünkü sen, ne tam gidebildin, ne de beni tam bitirdin. Ne seni sevmemi tamamlamama izin verdin, ne de sen beni sevmemeyi tamamlayabildin.

Artık bu hayat, ne geri gelirsin umudu ile yaşatıyor, ne de gelmeyeceğini kabul ettirip, öldürüyor. Dedim ya sevgilim;

her şey seni hatırlatıyor, ama hiçbir şey senin yerini dolduramıyor.

Sensiz hayata karşı dik durmaya çalışmak, yalnızlığın aşk doğururken, onun yerine acılan çekmek gibi bir şey. Bir daha kurduğun aşk cümleleri içinde yer almayacağımı bilmek, bu dünyada olup da, kimse tarafından yaşadığının fark edilmemesi gibi bir şey. Ama unutma, senin de hayatın bir kez yalnızlıktan geçecek. Çünkü yalnızlıktan geçmeden kaybedilen bir hayat, ölüm sayılmıyor sevgili, ölüm sayılmıyor... Şimdi:

Söyle! Hangi aşk için beni terk ettin?

Oysa, bende bulamadığın bir şey yoktu. Sen, bulunmayacak bir şey için beni terk ettin. Evet, mükemmel değilim belki, ama yanımda kalsan, aşkın mükemmel bir şey olduğuna insanları inandırırdık. Şimdi inanmayı bırak, biz birlikte bir aşka bile inanamadık.

Söyle! Hangi aşk için beni terk ettin?

Oysa, benimle de mutlu olurdun. Sen, benimle birlikte mutluluğu da terk ettin. Biliyorum, şimdi aşk diye sığındığın durakların mutluluktan geçmeyeceğinin farkında değilsin. Ama öğrenmelisin sevgilim, daha fazla mutluluk istemek, acının tamamını getirir. Ve o sana gelecek olan acı, sığındığın duraklarda kendini bile unutturur.

Söyle! Hangi aşk için beni terk ettin?

Oysa, benimle birlikte aşk için acıyı paylaşman gere

kirdi. Sen, acıların tamamını bende bırakarak gittin. “Ben çekmeyi göze alamadım...” dercesine, çekilmez bir acıyı bana emanet ettin. Zor değil be sevgilim, senin için bu acılara da katlanırım ben. Sen kolay vazgeçtin,

acıyan her yanımla seni sevdimse de; sen, bu aşka acıyacak kadar bile merhamet göstermedin.

Söyle! Hangi aşk için beni terk ettin?

Dedim ya sevgilim, mutlaka seni hatırlatacak bir şeyler çıkıyor karşıma. Peki ya senin, beni hatırlatacak bir şey çıkmıyor mu senin karşına? Ki ben ardından öyle çok yarım kalmışken, yarım kalan hiç mi gelmiyor aklına? Gelmiyorum değil mi? Oysa bir bilsen, nokta konulmamış bir cümle gibi öylece kalakaldığımı. Bilsen, ne anlatacaklarımı bitirmemi sağlayacak birinin yokluğunu, ne de yarım yamalak anlattıklarımı anlayacak birisinin olmayışını, utanırsın. “Seni...” dediğimde, “seviyorum...” diyemeyecek kadar yarım kaldığımı, artık, “Seni seviyorum...” diyemiyor olmamı bilsen, utanır, utancından aşkın yüzüne bakamazsın. Hoş, bilmesen de bakamazsın...

Sahi sevgilim, sen hangi aşk için beni terk etmiştin? Umarım pişman olmazsın...

Güle güle sevmedim ki hoşça kalayım. Ben zaten tüm benliğime acı diye seni işlemişim. Yokluğun koymaz, koyduğum yerde yok oluşun kadar.

Hayatın bize verdiği en güzel umut Yarınadır.

Ölmek dediğin her zaman tabutta birini taşımak değildir bazen kalbinde birini taşıdığın da olur.

Ve ben öğrendim ki; en acı ölüm şekli “sen” yetmezliğinden sonra gelen “özlem” bitmezliğiymiş.

YAŞAMAK İÇİN SEVDİĞİM, SEVDİĞİM İÇİN YAŞAYAMADIĞIM

Bir hayattı işte... Yaşamak için sevdiğim, sevdiğim için yaşayamadığım.

Güneşin gökyüzüne veda ettiği vakitleri beraber izlediğimiz bir anda, hiçbir şey söylemeden döndü arkasını ve gitti. Beni terk etti. Dilimin ucuna gelen sözcüklerin içinden hangisini seçeceğimi bulamadım, “Gitme...” diyemedim ona. Başkasında arasam da, onun gibisini bulamayacağımı biliyorum. Bulsam da, onu sevdiğim gibi bir başka sevemem artık, bunu da biliyorum. Ardında bir dünya dolusu yaşanması zor gerçek bırakıp gitti.

Mesela, terk edilmek, kalan için durduğu yerden yalnızlığa koşmak demekmiş. Üstüne gelen herkese karşı, bir hiç gibi hayatı yaşamaya çalışmakmış. Ya da, en kanayan yerinden, bir kez daha aşk için kanmakmış. Belki de bu gerçekleri öğrenmem için, bir yalanın içinde kaybolmam gerekirdi. Tüm gerçekleri, bir yalanla öğreten şendin belki sevgili?

Seni unutamıyor olmam, vazgeçilmez olduğundan değil, benim aşktan vazgeçmeyi bilmememdendir.

İlk değil bu, daha önce de terk edilmiştim. Ama kimse ardından beni de götürerek, beni bensiz bırakmamıştı. Hiç unutmam, “Ben, olur da bir gün seni terk edersem?” diye sormuştum. “Ardından gelirim...” demiştin. Ama şimdi terk eden sensin. Zaten her ayrılıkta mutlaka bir kalan

olmalı ki aşk olsun, her gidenin aşkı terk etmesi için bir bahanesi olmalı ki aşk gerçekten sevende kalsın... Sana hayatım ile sunduğum mutlulukları yüreğinin tersi ile ittin ve gittin. Ne gidişine inanarak sevmekten vazgeçebiliyordum, ne de geleceğine dair bir umut vardı gelmelere dair...

Öğrendim ki; gerçekten sevmek, mutluluk diye hayatını verdiğin kişinin, senin hayatını da alıp gitmesiyle acıya dönüşüyor. Ve kalan için, giden hep gitse de kalıyor.

Gözyaşı kadar büyüklüğü kaldı bu aşkın... Artık ne kadar ağlarsam.

Senden sığınacak bir liman istememiştim. Seninle birlikte aşkın fırtınalı sularında savaşacağımı zannettiğim için. Olmadı, başaramadık. Ve bu savaşın sonunda, senden bir damla görmeden, okyanusları veriyorum, gözlerimi.

Yokluğunla aşkı cezalandırırken, bana hiç mi acımadın sevgili? Senden sonra kaç kere kendime yenildim... Bak, gecelerle kavga edip, daha doğmamış güneşin katili olmayı öğrendim ben. Senin için artık aşk başkaları demekti, benim için ise herkes yalnızlık demekti. Bir insanın ölmeden önce kendi ölümünü düşünmesi, mutlulukları hiç doğuramaması demek, biliyor musun sevgili? Bozuk bir saat gibi, günde iki kere kendimi gösteriyorum, o da aklım senin üzerinde durduğundandır sevgili, akimda hiç benim durmadığımdandır sevgili...

Bizim için aşk bir espriydi ve biz hiç gülmedik.

Bana acı olduktan sonra, benden sonra kazandığın mutluluklar senin vicdanına nasıl pansuman olabilir ki? Ya da kendi yalnızlığını silmek için, başka isimleri yazdığın kalbin

aşka ne yarar getirir ki? Keşke giderken, önce kalbinde kalan ben kırıntılarını temizleseydin. Hiç olmazsa, sende hiç olarak kalmak, başkalarının gölgesinde kalmak kadar acıtmazdı canımı. Hem belki, sende hiç olarak kaldığımı bilmek bile, yalanlara sığınarak aşktan saklanmamı sağlayabilirdi.

"Beni senin gibi seven olmadı..." diye inandırmıştım kendimi. Oysa herkes kadar bile sevmemişsin beni. Terk edilmiş bir hayattan gelmiş, hayatını bende terk ederek gitmişsin. Geç öğrendim. Öğrendiğim şeyi unutmak güçtü, öğrenemedim.

Bahar diye öğrettiğin gözlerini, şimdi bir yalanı özletir gibi özletiyorsun. İnsan hiç, bir yalanı özler mi? Ben, özlüyorum işte gözlerini...

Şimdi yaşadığımız ne varsa unut. Ben yaşanacak ne varsa onları hatırlayarak seni sevmeye devam edeceğim. Zaten dön demeye ne kelimem var, ne de tutmayacağını bildiğim için söyleyeceğim bir yeminim. Tek bir gerçeğim var elimde artık, sensizliğim...

Ki artık düşe düşe ayağa kalkacak kadar da güçlü değilim. Bir insan kan kaybına ne kadar dayanabilirse, kalbim de yokluğuna o kadar dayanmaya çalışıyor. Biliyorum, bir gün duracak. Önce "Rabbim...", bir nefes daha kalırsa "Sen..." diyecek. Ama sen bunları duymayacaksın. Kim bilir, ben hayatı terk ederken, o sırada sen tıpkı bana yaptığın gibi bir başkasını aniden terk ediyor olacaksın. Olsun, yine de her şey seninle güzeldi, güzel olan her şey seninleydi...

Bir hayattı işte... Yaşamak için sevdiğim, sevdiğim için yaşayamadığım.

Gitmene değil tekrar gelmeyeceğine inandır beni.

Dedim hayat çok kısa sev *gitsin sonra sevdim gitti* ve *ben anladım ki hayat kısa falan değil gidince bitti.*

Hayat ikiye ayırdı bizi ve ben tamamen sende kaldım. Ne şiirler yarım bıraktım hepsinde gözlerin eksik.

ONU, KENDİ İÇİN AŞKI "HİÇ" ETTİĞİNDE KAYBETTİM

Yıllar yıllar sonra bir yaz akşamı karşılaştık onunla. Yüzünde eski bir tebessümle dedi: Hiç değişmemişsin. Dedim: Evet, hâlâ seni sevdiğim gibiyim. Dedi: Onu sormuyorum. Dedim: Haklısın. Zaten hiçbir zaman o soruyu, nasıl sevdiğimi sormamıştın. Ama, sormamanın nedenini de biliyorum. Benim vereceğim cevap, senin ezberindeydi her zaman. Sen, bu yüzden de sormamazlık etmiyordun. Başka bir neden vardı, korkuyordun. Çünkü ardından benim sana "Peki, sen ne kadar seviyorsun?" diye soracağımı sanıyordun. Yanılıyorsun sevgilim, oysa ben sana o soruyu hiç sormayacaktım.

Çünkü ben o sorunun cevabını gün gün yüreğime kazıyarak seni seviyordum, hem de öyle çok seviyordum ki "Bir gün o soruyu sorduğumda, cevap veremediği için gider mi?" diye aklıma getiriyor ve

aklımca ayrılığı erteliyordum. Ama başaramadım. Sen, sorulmamış bir soruyu, giderek cevapladın. Belki dudaklarından ayrılık cümleleri dökülmedi ama, gidişinden anladım. Beni sevmiyordun...

Geriye, yaşanması zor bir hikâye, ölmesi imkânsız bir kahraman bıraktın... Adı aşk.

***

Onu, yalnızlığın kollarından çekip almıştım. Tanıdığımda, kendini hangi yalnızlığın içine koyacağını

bilemeyecek kadar çok acı çekiyordu. Belli ki, bir aşk savaşından yenik ayrılmıştı. “Nasıl olur, nasıl olur da bir insan bu kadar şiir kokan bir insanı üzebilir?” diye aklıma geldi hemen. “İlk görüşte aşka inanmam...” derdim, “İlk görüşte aşka inanır mısın?” diye soranlara. Oysa, inanılırmış, hatta âşık bile olunurmuş. Onu görünce anladım...

Onun için de “ben” bir şanstım belki de. Ondan önce çok savaşmış, kazanmış, kaybetmiştim. Ona göre daha dayanıklı, daha güçlü görüyordum kendimi. Nedendir bilmem ama, onu tanımadan önce kendime söz vermiştim, aşka karşı tüm kapılarımı kapatacağıma. Ama olmadı. Şimdi aşk için tüm kapılarım ona ardına kadar açıktı. Üstelik o da farkındaydı. Yeni bir savaş için o kadar yorgun, bir o kadar da cesaretliydi. Sanki, geçmişte yaşadığı yenilgileri, bende zafere dönüştürmek istercesine bana tutunmaya çalışıyordu... Aşk bu, gözün bir kere onu gördü mü, görmen gerekenleri de görmezden geliyorsun.

Onu, “biz” olma çabası içinde, beni yok sayarken gerçekten tanıdım.

Yaşanacak ne varsa, mutluluk diye tükettiğimiz günler oldu. Birlikte “biz” olmanın uğruna kendimizden geçtiğimiz anlarda öğrendim bu gerçeği. O aslında, yitirdiği savaşların hezimet duygusunu, benimle “biz” olarak onu kaybedenlere karşı zafer sayacaktı. Olmadı...

Çünkü hep bir şeyi unutuyordu. Oysa, bu birliktelikte “biz” kalabilmemiz için, sevgi gerekliydi. O ise hiç sevmedi. Ama hata bendeydi, benliğimi kaybedercesine sevmemeliydim. Sevmekten başka da çarem yoktu bakıldığı zaman. Çünkü aşka yenilmiştim... Aşk bu, bir kere adresini kaybedersin, sonrası gittiğin herkes yabancıdır.

Onu, kendi için aşkı “hiç” ettiğinde kaybettim.

Mutluluğu çoktan bitirmiş, acıyı aşk diye yaşamaya başlamıştık bile. Benim için sorun değildi bu. Çünkü alışkındım bitenleri tekrar baştan, en baştan sevmeye. Ama o, daha fazla dayanamadı. Geçmişten getirdiklerinin

ağırlığına dayanarak bu aşkı hafife aldı. Oysa bilmeliydi her aşkın, sevildiği kadar ağırlığı olduğunu. Bilemedi, gitmekle gidilir sandı. Ardına bakmadan, ardında neleri bıraktığını fark edemeden, ardında kalanı hiç düşünmeden gitmeyi tercih etti. Ayrılıklarını öldürmek için beni, kendini yaşatmak için ise aşkı hiç etti...

Aşk bu, hiç gitmeyecekmiş gibi sever, hiç gelmeyeceğini bildiğin halde daha çok sevmek istersin.

Geriye, yaşanmak zorunda kalman bir hikâye, sonunda ise mutlaka ölmesi gereken bir kahraman bıraktın... Adı hayat.

Bak işte sevgilim, duymaya cesaretin olsa, sorardın. Ki sorsan, bunları duyacaktın... Gördüğün gibi hiç değişmedim sevgilim. Hâlâ bıraktığın yerden devam ediyorum seni sevmeye. Gördüm ki; sen de hiç değişmemişsin. Geldiğin gibi, devam ediyorsun gitmeye...

Senin için...

Herkesten...

Her şeyden...

Kendimden...

Vazgeçiyorum.

Unutma aşk; O'na giden yolda yürümek değil ona gitmese de, bir yol açıp, en azından yürümeyi denemektir.

Gelmiyorsam yenildiğimden değil yanıldığımdandır.

***

Bize hep doğru yolda yürümeyi Öğrettiler bu yüzden ardından gelemedim.

Boş bulunup sevdiğin değil sevip de boş buldukların acı verir.

ÖYLE ZOR Kİ... BİLEMEZSİN.

Geleceğin ihtimaline her gün uyanmak gibi bir alışkanlığım var sevgilim. Her yeni günde, hayatın bana bile bile lades demesi gibi bir şey bu. Öyle zor ki; hep aklımda olup da, dudaklarımın "Benimsin!" diyememesi. Dudaklarımla bir nefes dolusu "Aşkım!" diyerek hayatı özetlemek varken, gözlerimdeki yaşlarla susup acının beni özetlemesi. Zor işte...

Aşkın başında yalnızlığı beklemek, bir cinayeti işlememe rağmen, katili olduğunu kabul etmek gibi geliyor bana. Beklemek değil de, beklediğinin gelmeyeceğini biliyorsun ya, işte o koyuyor adama. Çünkü umut demek, olma ihtimalini içinde barındıran bir istek şeklidir. Ama benim

umutlarımda, ihtimale bile yer yok. Çünkü bilirim, sen gelmeyeceksin ve bir insanın gelmeyişini beklemek o kadar zor ki... Bilemezsin.

Ben seni; yüzerek geçtiğim okyanuslardan sonra, bir damla gözyaşında boğulduğum an sevdim sevgilim.

Zor işte... Acısı ile sevdiğinin, kendini acı diye hatırlatması. Unutmak için bir adım atmaya cesaret topladığın anda, yokluğuna takılıp boşluğa düşerek, mutluluğa yetişememesi. Canımı eskisi kadar acıtmıyor olsa da, sensizliğe alışmak değil, senin olamayacağımı kabullenerek sevmek bendeki.

Ki sen farkında değilsin belki. Bedenimi çiğneyerek gitmemiş olmanın, bendeki seni çiğneyerek gitmediğin anlamına gelmediğinin. Biliyorum, bir gün sen de öğreneceksin. Hatta belki, bunu sana benden bir başkası öğretecek. İşte bunu düşünmek bile ne kadar zor... Bilemezsin.

Ben seni; sonbaharın hırçınlığında, dalma tutunmaya çalışan bir yaprağın çaresizliği gibi, hayata tutunmaya çalıştığım an sevdim sevgilim.

Sen, başkaları ile mutluluktan ağlarken, gözlerinden damla damla “biz” aktığını görüp de yanma gelememek ve benden uzaklaştığın kadar sevgiye yakın olduğumu gösteremeden seni sevmeye devam etmek, öyle zor ki... Hatta elimin tersi ile akan sensizliğimi sildiğimden haberin olmadan, senin için, senin içinde olmadığın mutluluklara hiç uğramadan yokluğunla kucaklaşıp, hiç olmayışını bile sevmek öyle zor ki... Yarının hangi mevsime doğacağım umursamadan, yalnızlığın kalabalığında, kendime üşüyüp aşkın sıcaklığında yine sana olan sevgime sarılarak hayatta kalmaya çalışmak, öyle zor ki... Bilemezsin.

Ben seni; gözlerinle gözlerime çarpıp, yüreğime düştüğün an sevdim sevgilim.

Hayat, en çok istediğini, hiç istemediğin yapar mı? Senin için, beni yaptı sevgilim. Artık senin için, hiç istenmeyen biriyim. Ve hiç istenmediğini bile bile, çok isteyerek sevmek öyle zor ki sevgilim. Hem de o kadar çok zor ki, sanki gülerken hayatı karşına almak gibi, ağlarken tek gerçeğin gözlerindeki yaşlar olduğunu bilmek gibi zor geliyor bana. Yokluğundan kaçabileceğim tek yer, varlığın. Oysa bu da imkânsızdı. Çünkü sen varlığına dair ne varsa alıp gittin benden. Bunun da farkındayım. Tek farkına varamadığım, nasıl bende farklıyken, sende herkesten farklı olamadığım...

Sonradan hayatın yüzüme vurduğu gerçeklerden biri de buydu. Sende farklı olmam için, sevmen gerekiyordu. Sevmediğin için de, senin için

herkesten bir farkım kalmıyordu. İşte bu gerçekleri bilerek sevmek öyle zordu ki... Bilemezsin.

Ben seni; yakından aşka benzettiğim an sevdim sevgilim.

Şimdi uzaktan en fazla yalnızlığa benziyorsun sevgilim. Aramıza girmiş bir yabancı gibi aşk. Üstelik birbirimizi de görmemizi engelliyor. Buna rağmen, yine de sevmek zor değil, biraz sevgi, biraz da yürek gerekiyor. İşte bu o kadar zor ki... Bilemezsin.

Farklıydık işte o, sevdiğini söylerdi ben, söyledikçe daha çok severdim.

Rüzgârı ardına alıp yalanlara yürümek kolay önemli olan fırtınanın yüzüne vurduğu gerçeklerde gözünü açabilmektir.

Yaralar değildir yüreği acıtan o yaraya merhem olacak ellerin bir başka bedende yara açıp gelmesidir asıl can

acıtan.

Tutsağın değildim tutsaydın şenindim.

AŞKI SEVEN, ACISINA KATLANIR

Ellerine dikenler dolduğunda bile gülü bırakmayı hiç düşünmemektir aşk. Ellerinin kanayacağını bildiğin halde, gülü daha sıkı tutmaya çalışmaktır, gerçekten sevmek. Belki zor bir şey ama, tüm zorluklara rağmen vazgeçmemek gerekir sevmekten.

Çünkü vazgeçmek, aşkı sil baştan yazmaya çalışmaktır. Her ne kadar göze alınsa da aşkı tekrar baştan yazmaya çalışmak, bir şeyi unutmamak gerekir. Yeni baştan yazmaya çalıştığın bir aşkın, seveni de sevileni de değişmiş, artık hiçbir şey, eskisi kadar kolay değildir. Ki vazgeçmek; artık aşka çok uzak kalmak anlamına da gelir. Hele ki bu vazgeçmeye sebebiyet veren, aşkın getirdiği acılara dayanamamaktan kaynaklanıyorsa, yeni bir aşk imkânsız gibidir.

Çünkü sen, bir aşkın acısından kurtulmanın yolunu vazgeçmekte bulmuşsan, başka bir aşka başlamak sadece hayaldir. Artık gülün dikeninden iki kat daha fazla korktuğun için, uzaktan koklamayı öğrenirsin. Yanma bile yaklaşamazsın. İşte bir başka aşka başlamak da böyle zordur.

İlk aşkı, korkularında kaybettiğin için, diğer bir aşkı da korktuğun için, daha başlamadan kaybedersin. Tekrar eskiler aklına gelir o an. Acılarına dayanamadığın bir aşktan nasıl vazgeçtiğini anımsarsın. Tıpkı gülü ilk tuttuğunda batan dikenlerin, diğer tutuşlarda da batacağını sanırsın. Öyle de olacaktır zaten. Ama senin canın, geçmişin getirdiği yaralar yüzünden iki kat acıyacak, hatta belki ellerin gitmeyecek o gülü tutmaya,

başaramayacaksındır. Keşke diyeceksin, keşke geçmişteki acılara dayansaydım da, gelecekteki mutlulukları, acı diye kaybetmeseydim. Çok geçtir.

Sen, vazgeçerek önce kendine, sonra vazgeçtiğine, en sonunda da aşka yenildiğini kabul etmişsindir. Yenilmeyi, kendine zafer saymadığın sürece, yine de geç olsa da kazanan sensindir. Bu bir yerlerde hata yaptığının farkına varmak, vazgeçmenin doğru bir şey olmadığını öğrenmek anlamına gelir. Ama yine de bir şeyler hep eksiktir. Örneğin aşkın bir tarafı yoktur artık. Bu yüzden, tekrar bu acıya nasıl dayanırım diye düşünmemek, yalnız kalmamak, aşkın bir tarafını kaybetmemek için, acıyla seni ilk kez tanıştıranı sevmen, tutuyorum derken, kırmaman ve suluyorum derken de, çürütmemen gerekir.

Ve bir gün yokluğun gelecek yüreğime geç diyeceğim geç selam vermeden, geç yüreğime.

Ayrılık zaten bir yalandı aşk ise koskocaman bir gerçek doğru insanlara yalan söylemekti aşkta ayrılığı tercih etmek.

Aşkın en güzel yanı ne biliyor musun?

Hoş nereden bileceksin gözlerime hiç bakmadın ki.

Senin hayatından kopmuş bir düğme gibiyim.

Artık ne ben başkalarına sevgi iliklerim ne de hayat bensiz söküklerde sana güzel gelir sevgilim.

ONUN ADI BEN

Ona olan duygularımı söylemeye sonunda cesaret etmiştim. O cesaretle telefona sarıldım hemen. Numarası zaten ezberimdeydi. Yorgun bir ses tonu ile “Efendim?” diyerek karşıladı gecenin geç saatlerinde arayan beni. Dedim: “Yarın görüşmemiz lazım.” O yorgun ses tonu, birden telaştı bir hal aldı. Dedi: “Bir şey mi oldu yoksa?” “Hayır...” diyerek yatıştırdım. Ve sözlerime, “Sadece söylemem gerekenler var, yarın arkadaşlarla toplandığımız pastanede ol...” diyerek devam ettim ve ardından son söz hakkını ona verdim. O da, “Peki, iyi geceler...” diyerek kapattı telefonu.

Bense, o gece hiç uyku uyuyamadım. Yarın buluştuğumuzda neler söyleyeceğimi düşünmeye başladım. Hatta bir ara, “Keşke hiç aramasaydım!” bile dedim. Ama dönüş yoktu, o buluşmaya gidilecekti. Gece, sabaha yaklaştıkça aklıma türlü türlü sorular gelmeye başladı. “Peki, ya onu kazanmaya çalışırken, tamamen kaybedersem?” “Ya da

söylediklerimden sonra, hayır derse yüzüne nasıl bakarım, ne yaparım?” Evet, o benim arkadaşımdı. Evet ben, arkadaşıma âşık olmuştum.

Bu gerçekleri kendime itiraf ederken, gözlerim uykuya yenik düşmüştü bile. Neyse ki; telefonumun alarmını kurmuştum. Dün geceden aklımda söyleyeceklerimi düşündüğüm yarım bırakılmış cümlelerle birlikte telefonun

alarmına uyandım. Buluşma saatimize çok vardı ama, beni çok heyecan ve stres basmıştı bile. Hemen elime ne geçtiyse giydim ve çıktım.

O an kıyafetlerimle ona şık görünmek aklıma gelmemişti. Evden çıktığımda, buluşmamıza iki saatten fazla vardı. O saate kadar biraz yürüyüşün iyi geleceğini düşündüm. Yine de tedbiri elden bırakmamak için, yürüdüğüm yolları, buluşacağımız pastanenin çevresinden seçtim. O sıra karşı yönden gelen insanların yüzüne takıldı gözlerim. Sanki her insan, farklı bir oyunun tiyatro sanatçısı gibi farklı anlamlar taşıyordu yüzünde. Kimisi yolda beraber yürüdüğü insanla gülüşüyor, kimisi sanki ardında bir şeyleri bırakmış gibi bana doğru geliyor, kimisi ise birisine kavuşmak istercesine o yolu bir an önce bitirmek için adımlarını hızlı hızlı atıyordu. İnsanların yüzlerindeki anlamlara daldığım için, buluşma heyecanını biraz olsun atlatmıştım.

Saate baktığımda, buluşma saatimize bir saat kalmıştı. Yavaş adımlarla pastaneye gittim. İçeri girdiğimde, bir masada bir çift, diğer bir masada da bir arkadaş grubu oturuyordu. Onlardan uzak bir masa seçmek için gözlerimi pastanenin içinde gezdirirken, hemen bir masa buldum ve oturdum. Zaten içerisi fazla kalabalık olmadığı için bulmakta zorlanmadım. Daha gelmesine vardı. Zaman da zaten geçmek bilmiyordu. Soğuk bir şeyler söyleyerek, biraz olsun rahatlama derdindeydim. Sonradan fark ettim ki, elimle yüzümü sıvazlıyorum, bir bacağımı ise sürekli oynatıyorum. Tekrar saate baktığımda, hemen

hemen gelmek üzereydi. Buluşma saatimizden beş dakika sonra pastaneye doğru gelirken gördüm onu pastanenin camından.

Oysa her zaman buluştuğum birisiydi, ama bu kez farklı geldi gözüme. Özenerek giyinmiş gibi bir hali vardı. Sanki, tıpkı mevsime eşlik edercesine gri renk ağırlıklı giyinmişti. Onun adımları, onu pastaneye yaklaştırdıkça, benim de heyecanım arttıkça arttı. Söyleyeceklerim vardı, belki susmam gerekliydi bunlan ama, aşkın cesaret işi olduğunu bildiğim için, söylemekte kararlıydım.

Son adımıyla birlikte girdiği pastanenin kapısında, başını çevirerek oturduğum masayı aradığı gözleri, gözlerime çarptı. Kapıya birkaç adım mesafede olan masaya yaklaştı ve hafif bir gülümseme ile “Merhaba, nasılsın?” diyerek aramızdaki ilk konuşmayı o başlattı. Hafif gergin, biraz da kendimden emin olmaya çalışan ses tonu ile “İyiyim...” diyerek karşılıksız bırakmadım sorusunu. Ama o an, sanki dünyayı omuzlarıma yüklemişler gibi geldi. Hayatın tüm ağırlığım üzerimde hissettim o anda. Ne içeceğini sorduğumda, “Bir kahve yeterli...” dedi. Biliyordum zaten kahveyi çok sevdiğini. Kahvesi geldikten sonra, bir yudum alarak, “Ne konuşmak istiyorsun?” der gibi gözlerimin içine baktı. Bense, gözlerimi onun gözlerinden kaçırarak, cesaretsiz olduğumu göstermiştim bile.

“Başla bakalım!” diyerek bu kısa sessizliğimizi bozmuştu. Ben de, “Neye başlayayım?” diyerek sürekli topu ona atma çabasmdaydım. Çünkü nereden konuşmaya başlayacağımı, arkadaşı olarak gördüğü birinin, onu sevdiğini

öğrenince nasıl tepki vereceğini kestiremiyordum. Daha başlamadan bitmiştim. “Neye olacak, konuşacaklarımız var dedin ya, işte ona başla!” dedi. “Hiç...” dedim, hiç. “Arkadaşım değil misin? Seni özlemiş olamaz mıyım?” diyerek bir çuval inciri berbat etmiştim sanırım. Üstüne bir de “Ne saçmalıyorsun sen?” demesi ile kendime inancım tamamen kırılmıştı.

Yüzüm düşmüştü, az da olsa var olan inancımın kırılması ile konuşmaya başlamam gerekiyordu. Aklım, kendini topla ve konuş der gibiydi. Kalbim ise, bu konuşma bir an önce bitse de gitsek havasındaydı. O sırada bitmiş kahvesini gördüm. “Hemen bir kahve daha söylüyorum sana...” diyerek, ona cevap hakkı bırakmadan ikinci kahvesini söyledim. Sonra, konuşmaya her zamanki bir arkadaşım gibi başlamaya karar verdim. “Hayat nasıl gidiyor?” “Ailen nasıl?” “Mutlu musun?” sorularını art arda sıralayarak ona yöneltmiş, biraz da olsa omzuma binen bu ağırlıktan kurtulmak için kendime vakit kazandırmıştım.

O da, beklediği sorular buymuş gibi başladı tek tek cevaplamaya. İlk soruma cevabı, “Hayat, gittiği gibi gidiyor...” oldu. Daha ne demek istediğini anlamadan, ikinci sorumun cevabını verdi. Dedi: “Ailem de iyi, sağlığına duacı.” Sonra bir süre sessizlik oldu. Dayanamayıp üçüncü sorumun cevabımı merak ettim. “Peki ya, mutluluk?” Duraksadı, bir kitap dolusu söz geldi dudaklarının ucuna, ama söylemek istemiyorum dercesine sustu. Israrcı oldum bu soruda. Çünkü onu iyi tanıyordum, her zaman

gülen yüzünün altında hiç akmayan gözyaşlarını gizlediğini her zaman fark ediyordum. Ama hiç soramadım neden acılarını, gülerek gizleme çabasında olduğunu. Tam soracak oluyordum, aklıma bir soru takılıyordu. “Ya birini seviyorsa!”

Ama artık bu sorunun cevabı ile yüzleşmenin, oturduğumuz masaya tüm gerçekleri dökmenin vakti gelmişti. Bir süre daha bu sessizlik böyle devam etti.

Bu kez bu sessizliği, aynı soruyu değiştirip, tekrar sorarak ben bozdum. “Mutlu değil misin?” Gözlerini pastanenin camından çok uzaklara uğurlayarak cevap verdi. “Değilim.” “Peki...” dedim. “Neden, neden mutlu değilsin?” Belki de o soruyla kendimi yaraladığımın farkında değildim, ta ki duymak istemediğim cevap gelene kadar. “Gözlerime bak...” dedim. “Sorduğum soruya cevap verir misin?” Gözlerini gözlerime çevirdiğinde, çoktan gözbebekleri küçük bir çocuk gibi ağlamaya başlamıştı. “Çünkü birisini çok seviyorum ve o bunu görmüyor.” O ana dair hatırladığım tek şey bu. Sonrasında gözlerimi nasıl susturduğumu ben bile hatırlamıyorum.

“Onu, öyle çok seviyorum ki, söyleyemediğim kadar büyük, ama yine söyleyemediğim kadar korkak bir duygu bu. Söylersem, gider diye çok korkuyorum. Kazanılmamış bir şeyi, insan kaybetmekten korkar mı? İşte ben çok korkuyorum...” diyerek sözlerine devam ediyor ve farkında olmadan can çekişen kalbime son kurşunu sıkıyordu.

Benim de artık kaybedecek bir şeyim kalmadığından, bir sinirle kelimelerimi savurmaya başladım. “Nasıl olur? Senin gibi birisi, nasıl olur da sevdiğini söyleyemez? Nasıl da böyle mükemmel birisi, kaybetme korkusunu yaşar?”

“Çok sevseydin, şu an beni anlıyor olurdun. Ama sen, beni anlamak yerine, sevdiğim insanı kötülemeye çalışıyorsun, buna izin vermem...” demesiyle, kaçıncı kez beni yaşarken öldürdüğünü bile hatırlamıyorum.

“Peki...” dedim. “Madem bu kadar çok seviyor ve benim sevmeyi bilmediğimi düşünüyorsun, o zaman ne kadar sevdiğini anlat da, biz de bilelim sevmek nasıl bir şeymiş.”

“Bak...” dedi. “Aşk belki anlatılır ama, karşıdaki sevmiyorsa bunu anlayamaz. Benim anlattığım gerçekler, sana gerçek dünyanın yalanları gibi gelir. O yüzden en iyisi bu konuyu kapatalım.

Israrcı bir ses tonu ile, “Hayır...” dedim. “Açıkla, bilmek istiyorum.”

“Peki, sen istedin. Sevmek, dünyanın en zor mesleğidir. Belki karşılığını alamayacaksın ama, bir ömür çalışman gerekir. Sevmek öyle zor bir şey ki, her gün karşılığı elbet bir gün alacakmışsın umutlarıyla yaşamayı öğretir. En ağır işçiliktir, aşkın uğruna bir ömrü hiçe saymak. Yaşamak imkânın varken, tüm mutluluklardan, sırf o yok diye vazgeçmeyi gerektirir. Bir süre sonra ağlamaların da fayda etmediğini öğrenir, gülerek ağlamalarını gizlersin. Gözyaşlarından, sahte mutluluklara sığınarak kaçmaya çalışırsın. Ama başaramazsın. Geceler, sevenin en büyük düşmanıdır. Kalp atışları, artık onu yaşatmaya başlar. Tüm karanlık onun gölgesi gibi gelmeye başlar ve sen onun gölgesi diyerek karanlığa sarılırsın... Sevmek böyle bir şey işte, sen anlamazsın...” dediği an bir daha sevdim onu, oysa o başka birini seviyordu. Peki ya, sevdiğim kadın beni değil de, kimi seviyordu?

Kimi sevdiğini öğrenmek için ismini sorduğumda ise, sesi ağlamaklı olmuştu. “Lütfen artık kalkabilir miyiz, gitmem gerekli, işlerim var...” diyerek bu buluşmaya çoktan noktayı koymuştu.

O buluşmadan sonra bir daha yüzünü göremedim. Defalarca telefonunu çevirdim, hep kapalıydı. Son kez buluştuğumuz pastanenin kapısını defalarca eskittim, ama hiç gelmemişti. Her sokağı, köşe başından döndüğümde onu görecekmişim gibi tamamladım ama, bir türlü karşıma çıkmadı. Tanıdık tanımadık kim varsa sordum, ama gören hiç kimse olmamıştı. Bir şeylerden kaçıyordur belli ki. Bir yandan da kimi sevdiğini merak ediyordum. Hatta meraktan da öte, beynimin içini kemiriyordu bu soru. Ama şimdi bundan daha önemlisi, onu sağ salim bulmam, en azından bir haber almam gerekiyordu. Çünkü başkasını sevmesi önemli değil, yaşadığını bilmek bana yeterdi. Gitmediğim hastane, sormadığım otogar, aramadığım arkadaş kalmamıştı. Sanki arkasında kendinden bir iz bırakmadan kayıplara karışmış, kendini kaybettirmek istercesine buraları terk etmişti.

Birkaç ay aradan sonra ortak bir arkadaşımıza telefon ederek, “Ben artık oralardan taşındım, beklemeyin beni bir daha!” demiş. Hatta arkadaşımıza nerede olduğunu sorma imkânı bile vermeden telefonu kapatmış.

Benim elime ise, son haber aldığımız tarihten birkaç gün sonra mektubu geçti. Gönderenin o olduğunu gördüğüm anda, hemen açıp okumak istedim. Çünkü bir türlü neden gittiğine anlam verememiştim. Hemen mektubu posta kutumdan alarak, hızlı adımlarla bu kentin içinde sessiz bir yer bulmaya çalıştım. Kim bilir, belki ağlamam gerekirdi, belki de duymak

istemediğim şeyleri, okuyunca gözlerimi tutmaya gücüm yetmeyebilirdi. Bu yüzden, beni kendimden başkasının görmeyeceği bir yer şarttı.

Neyse ki sessiz bir yer bulmuştum. Buradaki tek ses, ansızın kopan çığlıklar gibi tren düdükleriydi. Hemen oturduğum soğuk bir kaya parçasının üzerinde, titreyen ellerimle mektubu açtım ve söz hakkını onun satırlarına verdim...

Sen, bu mektubu okuduğunda, ben çok yakınında olacağım. Ama senin gözlerin beni aramak için uzaklara bakacak, belki de bir köşeden çıkıp gelmemi bekleyeceksin. Görmeyeceksin sana ne kadar yakın olduğumu, hissetmeyeceksin bir nefes kadar uzağında olduğumu. Ve hiç anlayamayacaksın bende ne kadar değerli olduğunu.

Hani konuşacaklarımız var diye çağırdığın o gün vardı ya, orada bana bir soru solmuştun. Hatırladın mı? Demiştin ki: Ne kadar seviyorsun? İşte orada birçok kelime ile

ne kadar sevdiğimi anlatmaya çalıştım. Bu, hataydı, kabul ediyorum. Oysa, orada gözlerimden, sözlerimin üzerine iki damla yaş akmıştı, sen ne demek istemediğimi anlamadın. İşte aşk böyle kolay bir şey seven için. Çünkü aşkta en zoru, sevmektir. Ben, sevmeyi başarmıştım. Bunun dışında ne zorluk gelirse gelsin, o zorlukların üstesinden gelmek, kolay olacaktı benim için. Biliyorum, beni sevdiğini söyleyecektin o gün. Şimdi bu satırları okurken şaşırmış olmalısın, şaşırma. Ben her şeyi senden daha iyi biliyorum. Beni ne kadar sevdiğini de, ne kadar sevdiğini sandığını da. O gün gözlerinin içine bakmaya cesaret edememiştim. Biliyorsun, dolu dolu gözlerle hep camdan dışarı uzatmıştım gözlerimi. Baksam, benim canım acıyacaktı, bakmasam senin canın. Ben, senin canını acıtmayı seçtim.

Çünkü sende bir şeyler eksikti, gözlerinde gözlerimi göremiyordum. Belki canın acıdığı zaman gözlerinden yaşlar akacaktı. Akmadı, tuttun kendini, söz geçirdin gözlerine. Yapmamalıydın. O kadar hazırdım ki, gözlerimle gözlerine eşlik etmeye, olmadı, başaramadın. Gözlerini tutmayı başardığın o an, beni sensizliğe bıraktın. Sen, sevdiğini sandın, bense sandığın için sevdiğime kavuşmadan ayrıldım. Senin aşk sandığın şeyi, ben yalnız da yaşamayı göze aldım. Ama sende o cesaret yoktu, bu yüzden beni unutman gerekliydi. Unutman için ise, benim sana *kendimi unutturmam gerekliydi. İşte bu yüzden gittim senden, sevdiğini sandığın benden ve hiç bizimle olmayacak bir aşkın birlikteliğinden.*

Şimdi nerede bir rüzgâr esse...

Sus diyorum, sus.
Onun yokluğuyla üşütme.
Ne vakit yağmur damlası yüzüme değse...
Yağma diyorum, yağma.
Onun için akan gözlerimdeki yaşlara, değme.
Akrebin ne zaman yelkovanı kovaladığını görsem...
Geç diyorum, geç.
Onun için zaman çok geç.
Ve ne zaman bir çift sevgili görsem...
Geç diyorum, onu sevmekten vazgeç.

Sözlerini bu dizelerle tamamlıyor. Bense elimde bir mektup, mektubun içinde bir şiir, şiirin içinde bir aşk, aşkın içinde ise kimin daha çok sevdiği belli olmayan bir yalnızlıkla kalakalıyorum oturduğum o kaya parçası üzerinde gözyaşlarıyla. Bir daha da ondan hiç haber alamadım. Mektubun geldiği adrese gittim, oradan da taşınmış, oraları da terk etmiş.

Ardında ona ait tek bir umut bırakmadan tekrar tekrar beni terk etmişti. Üstelik bu terk etme, ona hiç kavuşmadan gerçekleşiyordu. Çok uzun yıllar sonra kader karşılaştırdı bizi bir lokantada. Şehirlerarası seyahat ederken, bir şeyler atıştırmak için uğradığım bir lokantada arka masadan gelen bir sese takıldı kulağım. Bir fırsatını bulup arkamdaki masaya baktığımda ise, onun hiç değişmeyen yüzünü gördüm. Hiç vakit kaybetmeden hemen masaya gittiğimde ise, eski bir arkadaşı gibi karşıladı beni. Ardından, az önce gülüşünü sergilediği o karşısındaki kişi ile tanıştırdı, "Eşim!" diyerek. Hemen ardından ise, kalkmamız gerek diyerek bir kez daha terk etmişti beni. Hem de bu kez bir hiç gibi, artık uzaktan da olsa, benim değildi, beni sevmiyordu. Evlenmiş, çocuk sahibi olmuştu. Lokantadan çıkarken, benim adımla o küçük çocuğa "Koşma, düşeceksin!" dediğinde anladım, çocuğuna benim adımı koyduğunu.

Hoş, çocuğuna benim adımı vermesi neyi değiştirir ki? O artık bir başkasmındı. Bense, o geceden sonra bir başkası olmuştum. Bir daha onu sevdiğim gibi, bir başkasını bir başka sevemeyeceğimi kabul etmiş, aşk, sevdaya paydos etmiştim. Yaşanacak ne varsa, yaşamadan hepsine eyvallah çekmiştim.

"Sevdiğine nefes almadan saatlerce sarılarak ısınmaktır aşk..." dedi birisi. Sevmeyenime üşüyerek ağladığım aklıma geldi, güldüm geçtim.

Hiç olmazsa "yokluğunu" bıraksaydın giderken.

Mümkünsiiz'lüğün mükemmelliğine o kadar inandım ki gelsen, kendime inanmam.

Bazı insanlar düştüklerinde tekrar ayağa kalkabilmek için yalnız yaşarlar.

Hayat defterimden seni atamadığımda fark ettim sönmüş bir ateşi tutuşturmak için kendimi feda ettiğimi.

Sırf seni hatırlatmıyor diye vazgeçtiğim umutlarım var

benim.

Şimdi sen gökkuşağı gibisin yani benim yağmurum olmadan

bir hiçsin.

Sen orada dara düşsen benim burada kalbim sıkışır.

SENİN KOLAYINA KAÇMADIM

Acıyı yarım bırakarak, mutluluğu tamamlayamazsın sevgilim.

Terk ederek, aşktan intikam almak neyin zaferi? Terk etmek, seni seveni yarı yolda bırakmaktır. Sen, beni yan yolda bıraktın. Oysa inansaydın, el ele yürümeye çalıştığımız bu yol, aşka çıkacaktı sevgilim. İnanmadın, inanmaktan vazgeçtin. Baştan, acıyan yanlarımız olduğunda bile yanımda olacağına inandırmıştın. Ama sen, daha ilk acıda, bu aşktan vazgeçen olmuştun. Kurtulmak için, kalabalık yalnızlığa sığınmayı seçtin. Aramıza başka insanlar sokarak, birbirimize yabancı kalacağımızı sandın, yanıldın. Ki bilir misin, gerçekten seven insan, sevdiğinin yüzünü diğer tüm insanların yüzüne giydirir. Giydirdim. Herkese sen diye baktım, herkesi sen diye defalarca sevdim. Yine de bu aşkı tamamlayacak birini bulamadım. Hiç kimsenin dudaklarında savurduğu "ben" kelimesini, sana yakıştırdığım kadar yakıştıramadım... Olmadı işte, başaramadım.

Acıyı yarım bırakarak, mutluluğu tamamlayamazsın sevgilim.

Sevmek, birçok şeyden vazgeçmeyi göze almaktır. Hatta çoğu zaman hayattan, kendinden vazgeçmeyi bile gerektirir. "Sevdim!" diyorsan, vazgeçeceksin. Ben senin için, önce mutluluklardan, sonra hayattan ve en sonunda da kendimden vazgeçtim. Yine de, sana ne kadar sevdiğimi gösteremedin. Çünkü bu aşkta acelesi davranan hep sen oldun sevgilim. Bir an önce, yaşanacak ne varsa yaşayıp, gitmek istedin. Sanki, bir yerlere geç kalıyor gibi telaşlı, hep ayakların gitmeye hazır bir vaziyette aşkı tüketmeye çalıştın. Olmadı. Unuttuğun bir şeyler vardı hep.

Mesela, gitmenin bir çare değil, çaresizlik olduğunu hiç bilemedin. Kurtulmak istediklerinin, uzaklaştıkça omuzlarına ağırlık yapacağını hiç

fark edemedin. Yine de, her şeyi göze alıp, gitmeyi tercih ettin. Bense, ardından gelemeyecek kadar ağır bir aşkı, senin için kalbimde taşıdığımı gösteremedim... Olmadı işte, başaramadım.

Acıyı yarım bırakarak, mutluluğu tamamlayamazsın sevgilim.

Şimdi gözlerin aşka ihanet edercesine, başka gözlerde mutluluk arıyor. Belki de, çoktan bulmuşsundur bile. Çünkü sen beni, benimle yaşadığın tüm yaşanmışlıkları çoktan unuttun. Ama ben unutmadım, hayat unutmama izin vermedi. Her gün, mutluluğa inat, bu aşka acısıyla sahip çık dedi. Belki, zorluklar yaşadım ama, senin gibi kolayına kaçmak hiç aklıma gelmedi.

Oysa, ben de bilirdim ayaklarımda uzaklaşıp, gitmeyi. Ama ayakla gitmek, yüreğini gitmeye ikna edenlerin işi. Ben hiç ikna etmeye çalışmadım. Neden çalışayım ki? Seviyordum, sevgime sahip çıkmam gerekiyordu. Hayata, her şeye rağmen bu aşkı tek başıma da olsa yaşayabileceğimi göstermem gerekiyordu. Gösterdim, ama hayat; aşkı yaşatırken, ne kadar sevdiğimi sana göstermeme izin vermedi... Olmadı işte, başaramadım.

Acıyı yarım bırakarak, mutluluğu tamamlayamazsın sevgilim.

Aklında hep başka birinin olmayışı, gözlerinde ise beni yaşatmayan başka bir mevsim vardı. Güneşin, hiç benim için doğmadı. Yarınları, benimle birlikte yaşamayı hiç hayal etmedin. Hiç beni düşünerek de uyumadın. Benim için, hiç ama hiç ağlamadın. Çünkü sen, bana gelmeden, benden gitmiştin. Sadece sen, mutluluklarıma dahil ettiğimde beni tanımaya çalıştın. Bunu acı için yaptığımda, payına düşen ayrılıkları alıp gittin.

Yani aşk için ben her şeyken, ayrılık için beni hiç ettin. Yine de, bana yapacak bir şey bıraktın ardında, sevmek. Üstüme düşenin fazlasını yaptım ben de. Senin payına düşen sevmeleri de, ben kabullendim. Yani anlayacağın, bu aşkı gitmelere harcatmadım. Senin yaptığın gibi, unutmadım... Olmadı işte, başaramadım.

Aynaya baktığımda değil, senin gözlerine baktığımda görmek istiyorum mutluluğun üzerime yakıştığını.

Gitmek değil, sende ölmüş olmam beni benden alıyor. Ve biliyor musun sevgili? Ne zaman aklıma ölüm gelse, yutkunamıyorum, yokluğun boğazımda kalıyor.

Geleceksen “mutlu” olmak için değil “biz” olmak için gel

Duvarları karanlıkla boyanmış bir oda odanın içinde siyahı giyinmiş bir aşk ve aşka bürünmüş bir yalnızlık senin adın.

UNUTMAMAK GEREKİR

Hayata her gün hiç bitmeyecekmiş gibi tekrar tekrar başlayanları görüyorum. Hep aklıma takılmıştır, geçmişte yaşadıklarını unutarak yeni geleceğe merhaba diyebilecek cesareti nereden buldukları. Ki böyle insanların hayatı, düşerken tutunmaya çalışılan bir boşluğa benzer. Benim hayatımda da olmuştu böyle birisi. Hayatın boşluğuna düşmemek için ilk tutunduğu benden, ayağa kaldırdığımda vazgeçmişti. Şimdi ise, hayatta kalma çabası veriyor. Ama farkında değil, yanlışlarını hayatına uyarlamaya çalışırken, uyarlanmış bir hayatı yanlış yaşadığının.

Böyle insanlar, zaten hayata bir kere yanlış başladıktan sonra, diğer tüm doğrularının da onları yanlışa götüreceğini bilirler. Bu yüzden de hep ama hep yeni sayfa açmak isterler. Bu konuda da başarılı olurlar. Çünkü onlar; hayatın getirdiklerini değil, hayat içinde insanlardan neler götürdüklerini düşünerek bu açmış oldukları sayfaları doldurmak isterler.

Oysa, onlar için en büyük işkence, bir gün hayatın onlardan da bir şeyler götürebileceğini öğrendikleri zaman başlar. O anda onları yaşamaya tek ikna edecek şey, yine kendilerine söyledikleri yalanlar olur. Çünkü geçmişini unutarak geleceğe merhaba derken, defalarca geçmişlerinde bıraktıkları insanlara yalan söylemişlerdir. Böyle insanlar, başkaları için söyledikleri yalanlara, kendileri de inandıkları için, kendilerine de yalan söylemekte zorlanmazlar. Sonuç olarak, onlar için hayat, yalan içinde, doğruları ölü doğurur.

Ama unutmamak gerekir; her yalanın içinde, mutlaka bir doğrudan kaçma çabası vardır. Basit insanlar bu yüzden hep yalana sığınır. Gerçekten neden yaşadığını ve kimler için yaşaması gerektiğini bilen bir insanın adresi hep bellidir, doğrular. Hem, bazı doğruları duymak ya da söylemek ne kadar zor olsa da, tıpkı ağrıyan bir dişi kökünden çekmeye benzer. Bir kere çok acıtır canını, sonra zamanla acısı geçer. Yalan ise, ağrıyan bir dişi, ağrıkesici ile her ağrıdığında tedavi etmeye benzer. Belki o anda ağrıları geçirir, acısını hissetmezsin ama, en olmadık yerde, canını acıtmasını iyi bilir.

Nereye boksam yokluğun geçiyor gözümün önünden.

Baktın olmadı; saat kaç olursa olsun ara, beraber unuturuz

beni.

Söyle; benden kıskandığın benliğini kaç kişiye armağan ettin? Benimle mutlu olmaktan vazgeçip, kimlerle yalanı aşka tercih ettin?

Pencerenin kenarına oturduğumda, içimi izledim ben hep yokluğuna karşı.

ARDINDAN

O en sevdiğin ışıklı caddeler benimle kaldı. El ele yürümekten usanmadığımız o en sevdiğin uzun sokak da benimle kaldı. Beraber gittiğimiz o park da, masanın üzerinde duran fincanın içindeki yarım kahve de, en sevdiğin filmler de. Hatta en sevdiğin mevsim de benimle kaldı. Biliyor musun? Aşk bile benimle kaldı. Peki sevgilim, şimdi sen söyle, en sevdiklerin benimle kaldığına göre, bu gitmek neye yaradı? Doğru ya, unutmuşum. Sen, en sevmediğini, yani beni terk etmek için gitmiştin.

Mesele gitmek değil ki sevgilim. Gitmesine, ben de giderdim. Ama yapamadım. Ki gitsem, aklım, aklımın almadığı kalbimdeki sevgim ve ikimiz için tek başıma kurduğum hayallerim geride kalacaktı. Olmadı. Sevdiğim kadar gidemedim senden. Zaten sevdiğim kadar gitmem için, ölmem gerekir. Ölmekten korkmuyorum da, öldüğümde geriye bizden bir şey kalmayacak ya, o koyuyor adama. Hem, şöyle bir düşündüm de, sen gitmiş sayılmazsın benden...

Çünkü gitmen için, gelmen gerekirdi...

Sen, gelmeyi bile beceremedin sevgilim. Başkalarında, herkes olmanın acısını, beni bir başka sevdiğine inandırarak çıkarmaya çalıştın. Oysa ben ne de güzel inanmıştım, yüreğinde beni kalıcı kıldığına. “Erkek adam ağlamaz!” derler, bu söze senin için bile olsa ihanet etmedim sevgilim. En azından senin için, sensizliğin dışında kimsenin yanında ağlamadım. Hem o kadar basit değildi bu aşk, gözlerimden damla damla akmamalıydı. Keşke, başkasında yarım bıraktığın kendini, beni benden tamamen götürerek tamamlamaya çalışmasaydın. Seni çok seviyorum deyip de, bana yalan söylemen, aşkın gücüne gitti sevgilim. Artık aşkı nasıl ikna ederim, nasıl gönlünü alırım bilmiyorum. Ki aramı düzeltmeye de pek niyetim yok. Zaten sen de yoksun, aşkla nasıl konuşacağım ki artık? Gitmemeliydin işte sevgilim, gitmemeliydin...

Yatağındaki yastığa başını koyduğunda, gözlerini silmekten kolunun yorulmasının ne demek olduğunu bilir misin sen? Peki, sen hiç bensiz kaldığın gecelerde, duvarlara ismim sinmesin diye, dudaklarına kilit vurarak içinle konuştun mu? Ya da gün gün bitmekte olan umutları, tükenmesin diye kendinden vererek yaşatmanın zorluğunu? Bilmezsin, bilemezsin. Çünkü sen, gitmeye çalıştığın bana gelmemiştin bile. Gelmeden

gidilir sandın, yanıldın. Ne yaparsan yap, gittiğine inanmayacağım işte. Hem, sen gitmiş sayılmazsın benden...

Çünkü gitmen için, sevmen gerekirdi...

Oysa sen hiç sevmemiştin ki beni. Ben sevdiğine inanmıştım. Hatta o kadar çok inandım ki, kendime olan inancımı kaybettim. Bu benim hatamdı, kabul ediyorum. Ama senin de hataların vardı. Örneğin; yüreğinden ses gelmeden, dudaklarınla söyledin beni sevdiğini. Ya da daha gökyüzüm olmayı beceremeden, güneşimin yerini almaya

çalıştın. Mutlulukları, hayallere kurban edip, hep yarınlara erteledin. Sanki yarınlarda hep yanımda olacakmış gibi inandırıp, beni kendinde dün gibi geride bıraktın. İnkâr edemem, güzel günlerimiz de oldu seninle. Ama nasıl denir, şimdi o yaşadığımız güzellikleri hatırlamak, yaşlı bir hastanın ölümü, çektiği acılardan kurtulmanın yolu görmesi gibi. Yani hayal, yani bugünkü acıları bastırmak için, kısa süreliğine alınmış bir ağrıkesici. Tabi bu da bir yere kadar. Ne kadar kendimi kandırmaya çalışırsam çalışayım, yokluğun ters yöne açılmaya çalışan bir kapı gibi, hep beni hayatın dışında bırakıyor. İçeri almıyor, tam alacak gibi olsa da, kapıda yine beni acı karşılıyor. Olmuyor işte, olmuyor sevgili. Yüreksiz sevenin cezasını, yüreği ile seven çekiyor. Ve sen, ben bu acıyı çekerken gittiğini sanıyorsun. Başka bir sevmeden gelip, bir başka sevdiğine inandırıp, “Gittim!” diyerek, kendini kandırıyorsun. Öyle kolay gidilmiyor işte sevgili; gitmek demek, ayaklarınla uzaklaşmak demek değil, gitmek yürek işi. Bir insan gitti mi, yüreğiyle gidecek. Ardında aşka dair bir kanıt, yine arkasında tek başına hayata terk edilmiş bir cinayet bırakmayacak. Yani gitmesi için, önce kaldığına belli bir süre kendisi de inanmış olacak. Bu yüzden sen gidemezsin sevgili. Çünkü gitmen için, sevmen gerekirdi... Hem, sen gitmiş sayılmazsın benden.

Çünkü gitmen için, gitmen gerekirdi...

Gidemedin, sadece beni terk ettin. Çünkü gitmek, bir şeyleri yarım bırakmaktır, terk etmek ise ne varsa vazgeçmektir sevgili. Sen, beni yarım bırakmayı tercih ettin. Bende tam olan aşkı, bende hep var olan kalma duygusunu bırakıp da, gitmeyi denedin. Olmadı, tıpkı gelme konusunda, tıpkı sevme konusunda yapamadığın gibi bunu da, gitmeyi de yapamadın. Yaşanmış ne varsa, yok saydın. Biz olarak yaşanacak ne varsa, onların yarım kalacağını akimın ucuna bile getirmedin. Şimdi bir başıma, onları yaşatma, yaşama derdindeyim. Bir yandan da, yokluk diye bıraktığın

boşluğa tutunmak için çalışıyorum. Zor oluyor be sevgili, hem de öyle çok zor oluyor ki... Keşke gitmeye çalışmak yerine, sevmeyi deneseydin. Gitmeye çalışmak, sana yakışmadı. Hem bak, bir işe de yaramadı. Ardından yine hiçbir şey değişmedi. En sevmediğin, yine en çok seven olarak kaldı...

Kim bilir; belki yarım bırakarak gitmeye çalıştığın bana, bir gün eksik kalan yarımı tamamlamak için dönmeye çalışırsın. Belli mi olur?

Asıl kış hayat elini bıraktığı zaman başlar.

En sevdiğim sözdü gözlerin.

Sen aşkı benimleyken bulamadın ama bensizken kaybettin.

Hayat "hikâyeni" anlat dediklerinde adın ile özetliyorum.

SENDEN ÖTE

Tut ellerimden ve hiç kimsenin olmadığı bir yere gidelim seninle. Hayallerimizi tekrar kurmak için, yarınlara beraber uyanmak için ve gidecek yerimiz kalmadığında birbirimizde kalmak zorunda olduğumuz için. Kimseler de olmasın yanımızda. Kahvemiz hep iki kişilik olsun, beraber uyuyalım, bir kitabın bir kelimesinde yine sadece ikimiz buluşalım. Ya da ne bileyim, hiç ayrılmayalım işte. Ayrılırsak, ben tek başıma hayatın ağırlığını kaldıramam. Bir başkasını, seni sevdiğim gibi sevemem. Unutmak desen, onu hiç beceremem.

Ayrılmayalım işte. Ben, senden öteye gidemem...

Ne zaman gözlerin gelse aklıma gözlerimden yaş gelir aşkın

hatırına.

Bir gün sen de hayal kırıklığına uğrayacaksın ve orada sadece ben olacağım, seni bekleyen.

Ben o buğulu camlara aşk yazdığımda soğuk olan şendin

sevgilim.

AŞKIN İLK HALİ

Aşk, insanın yüreğine bir kere uğrar. Sonrası sana her geleni, seni sevdiğini sanır, yine senden her gideni ise unutamayacağını düşünürsün. Ama yanılırsın. Çünkü yürek dediğin o şey, tek kullanımlıktır. Bir kişi sadece o yüreğe bir kere yara açar, ondan sonra gelenler ise, sadece açılan o yarayı tekrar kanatabilir. Bir insan, hayatı boyunca sadece bir kişiyi unutamaz, ilk aşkı...

İlk aşk başkadır her zaman...

Yaşın kaç olursa olsun, ilk aşk çocukluktur. Sevmenin ne olduğu hakkında ne kadar bilgin olursa olsun, gerçekten ilk kez sevmeyi o öğretir

sana. Ne zaman onun adı bir yerlerde geçse, heyecanlanırsın.

Ansızın bir sokağın köşe başında karşılaşsan, ne yapacağım şaşırırsın. Oturduğun sırada, işyerinde çalıştığın masada, yediğin yemekte, bindiğin otobüslerde, okuduğun kitaplarda, dinlediğin müziklerde, gülüşünde, gözyaşlarında, yazda, baharda, yağan yağmurda hep o vardır. Tek başına yaşadığın hayatı, iki kişilik düşünürsün. Gece olunca yattığın o yatakta bin bir hayal canlanır kafanda. Onunla yaşamak istediğin mutlulukların hayalleri uyumana engel olur. Onunla her şeyi yaşamak istersin çünkü. Ellerini tutmanın hayali bile gecenin karanlığında seni heyecanlandır

maya yeter. İlk kez onunla öpüştüğünü düşündüğün anda, yüzünde anlamsız bir gülümseme olur. Sonra o anlamsız gülümseme ile kısılan gözlerin, gülümsemenin geçmesi ile yattığın odanın karanlığına uyanır. Bu kez de yüzüne anlamsız bir hüzün çöker. Hatta belki ağlarsın bile. Sebep belli, o yanında, hayatında yoktur. Belki bir adım kadar yakındır ama, bir adım kadar da dünya vardır aranızda. Bunun aşk olduğunu anlarsın bir süre sonra.

Çünkü aşk kelimesini defalarca duymuş, kitaplarda okumuş, müziklerde dinlemişsindir. Hatta başkaları sana nasıl bir şey olduğunu anlatmıştır. Ama hiç kimse onun kadar ne olduğunu öğretemez sana.

Aşk kelime itibariyle bir kulağından girer, diğer kulağından çıkar. Kulağa da hoş gelir, onu tanıyana kadar.

İlk aşk başkadır her zaman...

Onu sevdiğini fark ettikten sonra başlar gerçeklerle yüzleşmek. Örneğin, ölümden sonra bir başka acının da varlığından haberdar olursun. Ona kavuşmak ister ama kavuşmak için bir şeyler yapamazsın. İlktir çünkü, ne yapacağını bilemezsin. Başkalarının tavsiyelerini kafanda harmanlayarak bir şeyler yapmaya karar verirsin, ama bu kez de daha kazanamadan kaybetme korkusu sana engel olur. Akla ilk gelen sorudur, “Ya hayır derse?” Geçmişten günümüze sırf bu yüzden çoğu aşk tek başına iki kişilik yaşanmıştır zaten. Gün gelir kendinde karşısına çıkacak cesareti bulur ve karşısına çıkarsın. Ya da bir mektup, bir mesajla yakın olmaya çalışır, hatta arkadaş bile olursun.

En iyi ihtimalle ise, bir daha yüzünü bile göremezsin. Başta bu çok zor bir durum olsa bile, ilerisi için en iyisi budur.

İlk aşk başkadır her zaman...

Bir şekilde yakın olmayı başardıktan sonra, bu yakınlık gün gün sana acı vermeye başlar. Bu kadar yakınken uzak olmak koyar çünkü adama. Bir gün ansızın bir şekilde sevdiğini söylersin, belki bu onun da sana karşı bir şeyler hissettiği zaman olur, belki de artık daha fazla onu kaybetmek istemediğin zaman. Ki tamamen onu kaybetsen, yalnız başına kalmışlık, hayatı kendinden uzak tutmaya götürür. Ama zamanla geçer, izi kalsa bile...

Ya da istediğin olmuş, hayatının diğer yarısında o sevdiğin kişi yer almıştır. Artık onunla kurduğun hayalleri yaşayabilirsin. Ondan gelen bir mesaj, en olmadık yerde yüzünün gülmesine sebebiyet verir. En sevmediğin bir mekâna, sırf o var diye gitmeyi kabul edersin. Günün yorgunluğunu bir telefonla onun sesini duyarak, ya da öğle arasında onunla bir öğle yemeği yiyerek atabilirsin. Yeni oynayan bir filme onunla gider, onunla birlikte bir lunaparkta çocuklar gibi eğlenirsin. Mevsimin ilk karında onunla yürür, yine ansızın bastıran yağmurda onunla birlikte sırılsıklam ıslanırsın.

İlk aşk başkadır her zaman...

Bir süre sonra buluşmalar daha az olur, konuşma aralıkları daha da uzar. Günlerce, haftalarca ve belki aylarca yüzünü göremezsin. Her seferinde bir bahane bulmaya başlayarak kendini senden uzak tutmaya çalışır. Bu zamanla sana acı vermeye başlar. İlk kez aşkı onunla öğrendiğin gibi, ilk kez de onunla acıyı öğrenirsin. Ama elinden bir şey gelmez, senden gün gün uzaklaşmasına karşı koyamazsın. Bir gün de ansızın karşına çıkar, ya da onu bile yapmadan tıpkı şuna benzer bir kısa mesajla seni terk eder:

Gönderen: Hayatım

Mesaj: *“Bitti.”*

Sonrası ne yaparsan yap onu geri döndürmeye fayda etmez. Belki kapısına gider ağlarsın, belki de gururunu yenemez, hiçbir şey diyemeden acını susarak yaşamaya başlarsın. Her ikisinin de yolu, gözlere çıkar. Yeri gelir olmadık bir yerde, yeri gelir en sevdiğin arkadaşının yanında, ya da yeri gelir her gece onun resmini sıkıştırdığın yastığının başucunda ağlarsın. Ama illa ki ağlarsın. Günlerce, haftalarca, aylarca ağlarsın. Bir zaman sonra onu unutmasan bile, onunla alıştığın alışkanlıkları değiştirmeye başlarsın. Hatta bir başkasından hoşlanır, bir başkası için kalbinin çarpmasına izin verirsin. Onu hayatına alır, yine yaşanacak ne varsa tekrar onunla yaşarsın. Çoğu zaman da, hatadır ama onun da gidenin yaptığı gibi davranmasını beklersin.

Olmaz, çünkü o farklı biri, farklı bir hayattır. Tek ortak noktaları, o da seni terk edecektir. Yani, ilk aşkının açtığı o yarayı, tam kabuk bağladı derken tekrar kanatıp gidecektir.

Bu düzen hep böyle işlemek zorundadır. Çünkü sen, gerçekten aşkın hakkını vererek, yüreğine hükmederek sevmişsindir. Seni çok sevdiğine inandırıp da, hiç gitmeyeceğim diyenler, senin hayatını hiç edip gitmiştir. Ama hiçbiri de ilk aşkına, ilk acına benzemeyecektir. Ve bu sana hayatın boyunca unutmayacağın bir gerçeği öğretecektir: İlk aşk unutulmaz, sadece bir başkası olarak kendini hatırlatır. Her zaman bir başkasında kendini aratır.

Yağmur yağdığında şemsiyeni açıp yürümek kolay gözyaşlanın altında yüreğini açıp yürüyebilir misin sen?

Gözlerin bir imla hatası gibi baktıkça yazım yanlışı yaptırıyor kaderime.

Bir süre sonra anlıyorsun ki yanında yürüdüğün insanın gölgesi yüzünden, karanlıkta kalmışsın.

Karşılaşırız bir gün belki: Sen, sensizliği yitirmiş Ben, bensizliği bitirmiş İkimiz de birbirimize yabancı. Ne kadar acı!

SAHİ SEVGİLİM...

Artık herkeste seni severken, kendimi senin için herkesten kıskanır oldum. Kimse ile sensizliği bile paylaşmazken, sensizlikte kimse bile olamadım. Senin bana bıraktığın bu boşluğu öyle dolu dolu yaşadım ki sevgilim, kendime yaşanacak bir hiçlik bile bırakmadım. Gelip bir görsen halimi, gidişinden utanırsın. Gelmezsin de zaten, biliyorum. İnsan hiç içinden attığının acısını anlar mı? Benimki de laf işte...

Sahi sevgilim, sen beni laf olsun diye mi seviyordun?

Bilmelisin ki gidişin sana bir şey katmayacak, ben ardından gelmediğim sürece.

Tıka basa yemişim yalanlarını ağzımı her açtığımda dudaklarımdan küfrün dökülüyor sövüyorum gelmeyişine geçmeyişine.

Sen gittin biraz ben, biraz da aşk kaldı buralarda ve o kocaman yokluğun öğretti ki bana her yağmur gökten yağmıyormuş.

Ne *giysem yakıştırmıyor bu hayat senden başka neye soyunsam utandırıyor beni hayat senin olmadığın her aşkta.*

CENNETİNDEN ALACAKLIYIM

Sana aşk diyorum hâlâ, bağışla beni. Sana başka hangi isimle sesleneceğimi, bendeki yerinin başka ne olduğunu bilmiyorum. Çünkü aşk

denildiği zaman seni hatırlıyor, seni aşk olarak tanıyorum. Her ne kadar beni bir hiç gibi bırakıp gitsen de, olmuyor işte yapamıyorum, unutamıyorum...

Hem unutmak kolay mı sanıyorsun? Seni tanıdığım, senin sayende aşkla tanıştığım günleri hatırlıyorum da, unutmaya çalışmak bile kendime ihanet gibi geliyor sevgili. Oysa bu hayatın güzel yanlarını öğrendiğim vakitler gelmiştin yüreğime. Başta, bu güzellikler içinde en güzeli şendin. Sonradan sonraya zaman değiştirdi seni. Önce; beni bir başıma bırakıp gitmeye çalıştın. Olmadı, başaramadın. Sonra; benimle birlikte kalarak bir başıma bana yalnızlığı yaşattın.

Bu konuda başarılı da oldun sayılır. Ki seninle öğrendim ben aşk için acının da insana tatlı gelebileceğini. Bir süre sonra ise, sen kendi benliğine ihanet ettiğini fark ederek, beni her şeyinle terk ettin. Senden sonra, seni değiştiren o zaman, beni de değiştirdi. Bir türlü kendime dönemedim örneğin. Ya da bir türlü hayat bana geri gelmedi. Hep bir şeyler eksikti senin dışında ama neydi? Başkaları beni sevdiğinde öğrendim o eksikliğin ne olduğunu. Evet, o eksik olan şey, sevgiydi. Meğer sen beni hiç sevmemişsin

sevgili. Her ne kadar bu açığı başkaları ile kapatsam da, benim sana karşı olan tutumum hiç değişmedi. İlk geldiğin günden, son gittiğin güne kadar değişmeyen o sevgi, hâlâ değişmedi. Yani, başkalarını aşkla aldattım sevgili.

Dedim ya işte, beceremiyorum...

Sana bir türlü “O!” demeyi beceremiyorum. Hem gitmiş de sayılmazsın benden. Çünkü ben hâlâ seni çok seviyorum. Gittiğin yerde beni soranlara “O artık yok!” diyeceksin, bunu da biliyorum. Olsun, sen istediğini söyle bana. Ben sana tek bir şeyi, duyduğunda ağırlığını kaldıramadığın için gittiğin o iki çift lafı söylüyor, söyleyeceğim... Seni seviyorum.

Unutma sevgilim. Bir gün olur da seni beklerken çektiğim acılar beni öldürürse, alacaklıyım.

Cennetinden alacaklıyım.

Ne *yani kalbim kalbine büyük gelmeseydi kırmayacak miydin?*

Öyle ki bu aşkın gözdesi sensin ben de yaşları.

Sen solmuş bir gül, bense kurumuş bir dal. Ne seni benim gibi koklayan var, ne de benim yüreğimi yeşertecek bir başka yâr var.

Ve gün gelir kaybettiklerin arasında en çok gülüşünü özlersin.

BEKLETENİM...

Sonbahar yağmurunda sensiz ıslanacaksam, kahvemin yanında kahvesini yudumlayan sen olmayacaksan, kâbustan korkarak uyandığımda sana satılamayacaksam, beraber hayal kurup birlikte yaşayamayacaksam, beni sevdiğini söylemenin ne anlamı var ki? Madem bunları seninle yapamayacağım, daha fazla varlığına alıştırmadan git. Hiç olmazsa acıların tat versin bana. Nasıl olsa ben sevmekten vazgeçmeyeceğim. Bir gün olur da bunlan benimle yaşamak istersen, ölüme terk ettiğin yerdeyim.

İyi insanların kaderidir bu yüreği bir hayrat gibidir gözyaşını dolduran gider.

Şayet bir gün ben de gitmeyi öğrenirsem bu sevdadan sana koşar adım gelirim.

Bilirim ilk göz ağrın değildim lâkin gözümdeki ilk ağrı sendin.

Mutluluğun resmini bile hayal ederek yaşayan insana karakalemle çizilen her şey gökkuşağı gibi gelir.

AYNI SULARDA FARKLI DALGALAR ARAYACAĞIZ BİR BAŞKA LİMANA DEMİR ATMAK İÇİN

Şimdi ne mi oluyor sevgilim?

Sen, unutmak için hatırına getirmeyeceksin beni. Bense, tekrar hatırlamamak için unutmayacağım seni. Aynı denizde, farklı yönlere giden yük gemileri gibi, ağır ağır uzaklaşacağız birbirimizden. Aynı sularda, farklı dalgalar arayacağız bir başka limana demir atmak için. Zamanla, zamana yenilip, bir başkası olacağız birbirimize. Kim bilir, belki de ayrı sularda aynı yöne gittiğimiz günler de olacak. Ama o yolda artık birbirimizi tanıyamayacağız. Çünkü zaman denen o şey “bizi” çoktan geçmiş olacak. Ve hayat; bizi bir gün tekrar buluşturacak, ayrılıkta...

Şimdi ne mi oluyor sevgilim?

Bu hayat denen şeyde, iki farklı zann tek sayıları gibiyiz. Birbirimizi toplasak, bir çiftiz. Lâkin gel gör ki, kaderin buna niyeti yok. Yani birbirimize ait olduğumuzu anlamamız için, önce bu hayat denen oyunu tek başımıza oynamayı denemeliyiz. Belki de birbirimizi kazanmak için, önce “bizi” kaybetmeliyiz.

Şimdi ne mi oluyor sevgilim?

Her zaman aynı şeyler. Ben seni özlüyorum, sen aşkın

adım özlem koyuyor ye gidiyorsun. Hem de kendini çok sevdirerek, bir gün belki gelirsin umutlarını öldürmeyi beceremeden gidiyorsun. Terk bile

edemiyorsun. Çünkü bir aşkta seven hiçbir zaman terk edilmez. Sadece kalmayı tercih eder. Ben senin için, sensiz kalmayı tercih ettim. Yani yenilmedim, seni kaybettim.

Şimdi ne mi oluyor sevgilim?

Ayrı ayrı mektuplara, aynı aşkı yazıyor ama gönderemiyorum. Alıcısı yok, alıcısının alası yok. Yani aşk yazıldığı gibi kalıyor. Ama kaldığıyla kalıyor, okunmuyor. Bir süre sonra kelimeleri de terk ediyorum. Çünkü hiçbiri benim dilimde seni anlatacak kadar uzun değilken, sensizliği anlatmak için kısa kalıyor. Bir cümlede bile olamıyoruz seninle. Oysaki kurulmayı bekleyen bir aşk cümlesi içinde, ikimiz de olabilirdik. Bu cümlede, sen inatla “bizi” ayrı yazmak isterken, sadece beni kendinden ayrı tutarak yalnızlığı yazabildin. Başarılı oldun, sevmediğin senin için acı çekiyor ama olsun, zafer şenindir. Sevinebilirsin...

Şimdi ne mi oluyor sevgilim?

Sen olmuyorsun...

Ben olmuyorum...

Biz olamıyoruz...

Senin aramam bekliyorum hüznü meşgule düşürmek için.

Umut kimine dört harftir kimine dört mevsim.

Ne zaman aklıma essen bilirim başka aşkların rüzgârında savruluyorsun.

Eksikliğini hissetmiyorum eksildiğimi hissettiğim kadar.

İHANET EDENİM...

Bildiğim tüm şiirleri sende toplamadım ben, bildiğim tek şiiri yazmaya çalıştım sende ben. Noktasına, virgülüne dikkat etmeden, ama mısralar arasına bile ömrümü sığdırarak yazmaya çalıştığım. Beceremediğim, elimden gelmesine rağmen, ellerimden gittiğin bir şiirsin sen. Gözlerimdeki yaşları silgi yaparken, utanmaz kalemlere adını yazdım, kader okutmadı. Kadere karşı gelmesem, kalbim bana karşı duracaktı. Tuttum kalbimi de aldım yanıma, koşa koşa ayrılığa vardım. Yanımda sen yoktun, içimde sen vardın, içinde ben yoktum.

Neresinden tutsan aşkın adı ayrılıktı bizde. Olmazların içinde tek olmayan bendim, olmazsa olmazım sen’ken. Uzaktan görüyorum şimdi seni, aşk kadar uzaksın bana. Yokluğuma bile sığamıyorum artık, varlığın içimi acıtıyor. Nefes aldıkça, sana kesiliyorum. Ne zaman aşktan bahsetseler, biliyorum seni unutma konusunda hep o bahsi kaybediyorum.

Yazmanın yaşla alakası yok diyorlar onlara, sana

yaşlandığım gecelerden bahset sevgilim.

Kaybolmuş değilim sensizliği buldum o kadar.

Yenilmek için yokluğuna” ihtiyacım yoktu ben, sen varken de kaybediyordum kendimi.

Umut üstü açık gerçeklerin rüyasıdır.

BİLİRSİN İŞTE

Önce çok sevdiğine inandırıp, sonra da hiç sevmemiş gibi gitmek, bir savaşın ortasında kalan çocuğun duygularına benzer. O an, hem ihaneti yaşarsın, hem de zaferi. Çünkü gidenin ardından, hem bir şeyleri kaybeder, hem de kazanırsın. Zaman denen bu ağrıkesiciyi sindirmeden önce, onun sana bıraktığı acıyı kendine aşk diye kabul ettirirsin. Zamanla yalnızlığı kendine sindirdikten sonra ise, aşka acı diye seslenmeyi öğrenirsin. Yine de susmaktan vazgeçemezsin. Çünkü susmak, gidenin ardından özlemektir, çok iyi bilirsin.

Gözlerin diyorum gözlerin bildiğim en büyük yalanın yemini

gibiydiler.

Bir yangından kaçmamak gibiydi seni sevmek. Ve o yangında, kurtarılmayı bekleyen de bendim, yangım çıkaran da. İçimde yanan da şendin, yanarken içimde olan da.

Ne zaman sana ayaklansa yüreğim, başkalarına sığınarak bastırdın beni. Ki biliyorum; bir içsavaşta değil, yokluğumla barıştığında kaybettin beni.

Konu unutmak olunca; seni unutmasını bile unutuyorum. Çünkü biliyorum ki; ne zaman biri nasıl unutulur diye hatırlasam, kendimden başlıyorum.

GEÇMİŞ YARADIR

Bir insan geriye dönüp baktığında en çok ne görür? Geçen yılları mı? Kimine göre belki. Ama ben daha çok, o yıllarda geçip gidenleri görüyorum. Bir bir yalanlan yüzünden kendini harcayan insanları, hiç gitmem diyenlerin gitmelerini ve ömrümün sonuna kadar seveceğim deyip de, sevmeyi unutup bir ömür geçirenleri görüyorum. Biliyorum, o insanların bunları görmesi imkânsız. Çünkü geriye bakmaya yüzleri yok. Ve yine biliyorum ki; benim bu insanları unutmam da imkânsız. Çünkü kimisi bir yara açıp gitti, kimisi ise o yarayı tekrar kanattı. Hepsi ama hepsi tek bir şeyi unuttu: “Gelecekte bir ışık görmek için, geçmişi karanlık bırakmamak gerektiğini.”

Yağmurun güzelliği ancak sıcakta hatırlanır. Öyle bir gittin ki; hayat sana beni, sevdiğin kişi başkasına gülerken, senin ağladığın zaman hatırlatır.

Evet belki seni sevdiğim gibi sevilmeyi kimseler hak etmeyecek. Ama şu var ki; bu yürek, hak etmese de, elbet seni unutmak için binlerini senden çok sevecek.

Özlemek: Her gece gözyaşlarının işlediği cinayet ile, buna yüreğinin verdiği nefsi müdafaa cevapları arasında kalınan yalnızlığın adıdır.

Öyle bir mevsim ki sensizlik yağmurla karışık yağıyorsun yüreğime.

LADES

Geleceğin ihtimaline her gün uyanmak gibi bir alışkanlığım var sevgilim. Her yeni gün hayatın “bile bile lades” demesi gibi bir şey bu. Öyle zor ki; hep aklımda olup da, dudaklarımın “Benimsin...” diyememesi. Dudaklarımdan “Aşkım...” diyerek hayatı özetlemek varken, gözlerimdeki yaşlarla susup acının beni özetlemesi. Zor işte.

Öyle zor ki; acısı ile sevdiğinin, kendini acı ile hatırlatması. Unutmaya bir adım daha atmaya cesaret topladığı anda, yokluğuna takılıp düşerek mutluluğa yetişememesi. Canımı eskisi kadar acıtmıyor olsa da, sensizliğe alışmak değil, senin olamayacağını kabullenerek sevmek bendeki.

Sen, başkaları ile mutluluktan ağlarken, gözlerinden damla damla “biz” aktığını görüp de yanma gelememek ve uzaklaştığın kadar sevgiye yakın olduğumu bilmeden seni sevmek öyle zor ki... Bilemezsin.

Ayağım kayşa ve *gamze çukuruna düşsem benim üstüme gülücük atar mısın?*

Ben, olur da bir gün gelirsin diye, hayallerimin altını çizerken zaman, hep üstünü çizdi.

Aşk pahalı bir kıyafetti. Kimini sıkıyor, kimine de boldu. Lâkin aşk en güzel sana yakışıyordu.

İçine attıkların kederindir içinden atamadıkların ise kaderin.

ÇÜNKÜ SEVİYORDUM, ÇÜNKÜ SEVMİYORDUN

Çok satır eskittim cümle içinde kendimi vurmaktan. Hep “Biz...” diye başlayıp, “Sen...” diye bitiremediğim bir masaldan çok yoruldum. Sen; kendi hikâyene kahraman ararken, dönüp dolaşıp yokluğunu yüreğimin yapraklarına yazdım.

Ve biliyorum, aşk diye sergilediğin mutlulukları, kendimde yaş diye toplamaya mecburdum. Çünkü seviyordum, çünkü sevmiyordun.

Ellerin yoktu mesela, dünyaya, yaşama tutunamıyordum. Gözlerin yoktu mesela, aynaya bakmaya korkuyordum. Sesin yoktu mesela, kendimi bile duymuyordum.

Ve sen yoktun, ama ben sevmeye mecburdum, çünkü sen sevmiyordun. Bu aşk denen şey böyle bir şey işte, herkeste seni göremiyorum, ama sende herkesi görüyordum.

Unutma sevgilim, ben seni sevmeye mecburdum. Çünkü sen sevmiyordun, çünkü ben herkesi sen diye seviyordum.

Zaman elverseydi unuturdum seni diyemem sevgili bilirsin, yokluğunda bile zamana tutunarak aldatmadım seni.

Özlemek ölüme sıra sıra giden insanların arasında sıraya kaynamak gibidir.

Şikâyetim varlığında bana toplattığın umutlara değil şikâyetim yokluğunda sana harcadığım anutlara.

Olur da bir gün kalbini kırmak zorunda kalırsam bil ki, kuruyan yüreğinden kendime çıkan yolu anyorumdur.

SEN

Hayatta kendime yer kalmayacak şekilde sen varken, senin o küçük kalbinde bana yer yoktu. Ve bu, içime bırakılmış sahipsiz bir acıyı büyütmek demekti.

Zaten gidişin; ardında ne sığınacak bir liman, ne de sığınmak isteyen bir kaptan bıraktı. Sadece sonu olmayan bir okyanusun, gökyüzüne nasıl kavuşabileceğini gözlerime öğretti. Yanlındayken hep aklımda olan korkulardan da eser kalmadı. Hiç seni kaybetmekten korkmadan sever, sevdikçe; bir gün gidişin en çok bende kalan olacağın korkusu içimi yer bitirirdi. Öyle de oldu.

Korkularım beni bitirirken, yokluğun da, hep seni daha çok özletir oldu. Samrım sen gittikçe bana yakın, ben bittikçe kendime uzak kalıyorum. Ve biliyor musun sevgili?

Beni ne kadar bitirirsen, ben seni o kadar seviyorum.

Herkesin bir sonbaharı vardır kiminin yaşamadan yaşlandığı, kiminin yaşlanmadan yaşadığı.

Hayattan bugün bir şey daha öğrendim yokluk içinde yaşanıyormuş da yokluğun içimdeyken yaşanmıyormuş.

Bana gelmenin bir anlamı yok şayet adım yüreğinden gelmiyorsa.

Ölüler var yaşarken gördüklerim ölüler var yaşarken gömdüklerim.

GİDENİM...

Hayat istediğin kadarım alıyormuş senden. Şimdi nasıl olur da seni hayattan tekrar isterim? Olan her şeyim şendin, ben sende hiçbir şey bile değilken. Geriye yaşanılması zor, ama yokluğuna sığmayacak kadar uzun bir ömür var ellerimde. Kime vereceğimi bilmiyorum, kimde son nefes olacağımı da. Şimdi çoktan unutmuşsundur beni. Ama aklının almadığı bir şey var gidenim. Unutanların katili, bir başkasında kendini unuttuğu zaman öldürür seni. Zaten en büyük hatayı da burada yapıyorum.

Sen başkasında kendini unuturken aşkından öleceğini biliyor, buna rağmen kıyamadığım için kendimden vazgeçiyorum. Aşkı sana bırakıyor, sensizliği seçiyorum.

Namluya sündmüş bir aşktı bizimkisi hangimizin gözbebeğine koysak yalnızlık hangimizin yüreği ateş alsa ölmeden ayrılık.

Şiir kadar güzel bir kadını makyajlı kelimelerle kandıramazsın.

Yokluğunu gözümde büyütüyorum.

Tüm insanlar içinde ayrı bir dünyayım ve senden başka güneş yok.

DÖRT DÖRTLÜK

Sen, bir hece düşmesi değilsin ki sevgilim, cümle içinde kullanayım. Sen yüreğime bir gece düştün. Üşüdüm, üşümeyi göze aldım da, gittiğin günden beri sensizliği gözümden alamadım.

Özledim, hem de çok. Söyleyemediğimden değil, dudaklarımdan adım dökemediğimden sustum. Biliyordum en çok sustuğumda sana konuştum ve biliyorum en çok konuştuğumda sensizlik denen şeyi duyuyordum.

Bir şiir misali, dört dörtlük sevdim, dört dörtlük gittin. Hiçbir umut bırakmadm bu şiirde. Ben silmeyi göze alamadığımda, sen çoktan geriye kalanımı silmiştin. Adı aşktı bu şiirin. Ne ben, sensizken anlatmayı becerebildim, ne de sen, benimle birlikte anlatmaya cesaretliydin. Öyle okunduk ve kimseler anlamadan bittik.

En çok gözlerim "boşluğunla" dolduğunda ağladım ben.

Yanlış öğrettiler bize "Aşkta kural yoktur! " diyerek oysa başta koyacaktık kuralı "Terk etmek yok!" diyerek.

Yüreğime gömdüğümü gözlerimle "uğurlamayı" öğrendim de aklıma "geleni" nasıl karşılayacağımı bir türlü öğrenemedim.

Benim sevmelerim bir yüreğe sığmayacak kadar çok iki yürek gerekirken hep yalnızdı.

UÇURUM

Göğsümde yokluğunun ağrısı ile nefes almaya çalışmak, ne kadar zor bir bilsen sevmeyenim. Her gece kalbini uçuruma yatırmak, her güne gittiğin gün gibi uyanmak ne kadar zor bir bilsen. Ki bilsen, yine gelmezsin. Gelmemek üzere gittin sen benden. Bu gidişin dönüşü yok der gibiydi ayakların. Bir daha sende kendimi görmem imkânsız der gibi bakıyordu gözlerin.

Öyle büyük gittin ki sevmeyenim, ardından gelmeye bile cesaret edemedim. Sen beni, bense senin ardından aşka olan cesaretimi terk ettim.

İçimden taşındım adres sorma bana bildiresin işte, yüreğinin kapısındayım, soğukta kaldım.

Oysa sensiz gülümsemeler bana yakışmıyor diye mutluluğu terk ettim ben bu hayatta.

Şayet bu aşkta eksik olan sen isen tam olan hangimiz?

Sessizdir söylemez bazı gözyaşları katillerini.

Dün yokluğunu bitirdim bugün sensizim.

Bilirsin işte dudaklarından “ben” dökülse yüreğimde aşk toplarım.

Nerede bir tren çığlığı duysam sessizliğime susuyorum. Çünkü ne gelen sen olacaksın, ne de geldiğinde kalan ben olacağım. Biliyorum.

Dudaklarından öyle bir söz düşsün *ki giderken ya bittiğine inanayım* / *Ya bittiğime.*

SEN BANA...

Sen bana, sevmeyi unutturmanın dışında...

Baharın da yalan söyleyebileceğini, hatta o baharda yalancı bir güneşle uyanmayı öğrettin. Daha doğmamış yarınların adım umut koymayı, günün doğmasına yakın o umutlan unutmayı öğrettin. Sen bana, ölüme iki kez inanmayı, ama bir kez bile o ölmek denen eylemi gerçekleş tirememeyi öğrettin. Sen bana, hayatın kıyısında gezinmeyi, hatta düşme korkusundan çok, birinin tutmayacağını bilme korkusuyla yaşamayı öğrettin. Sen bana, her şeyi öğrettin de sevgilim, bir türlü senin yaptığın gibi nasıl unutulur onu öğretemedin.

Ya da bilmiyorum, belki de ben unutacak kadar az sevmeyi beceremedim...

Pişmanlıklarımı alsalar geriye ne kalır ki senden bana?

Bir yolculuk misali bu hayat. Benimle gidecek olanlar, içimde kalıyordu. Biletin nereye diye sorduğumda ise, hep can kenarı seni seviyorumdu.

Yüreğin soğuk değil ise gözyaşların hep üşüyecektir.

Sarılmak istediklerim şimdi kocaman bir boşluk.

AN/SIZ1N

An/sızın karşılaşırsak en olmadık bir sokağın, hiç olduğumuz köşesinde, ne yaparsın sevgilim? Tanımazlıktan mı gelirsin? Yoksa tamsan bile gelmez misin? Öyle ya, en tanışık olduğumuz yerde beni yabancı bilmiştin.

Oysa ben seni tanıdıktan sonra, uzun bir cümle olan bu hayatı bir kelimeye sığdırıp, sana aşk demiştim. Yine de olmadı, beceremedim. Seni unutmaya çalıştığım geceler, sana beni hatırlatmayan günlerden büyük geldi. Yani ağlamalarım, sana anlatamadıklarıma yenildi. Unutamadım. Geleceğine dair umut da bağlamadım. Çünkü sen bana, bir hiç uğruna her şeyden vazgeçmeyi, vazgeçtikten sonra da her şey içinde bir hiç bile olamamayı öğrettin.

Bende sadece öğrettiğin gibi yaşayamamaya ve bir türlü aşk için gerekirse yaşanmayacak biri uğruna ölmeye devam ettim.

Unutma acı gölgen gibi hep var olacak sen sadece ardından gelmesine izin verebilirsin güneşe dönerek.

Elim takılır da dökülürsen yüreğime ses etme aşkını silecek kadar ıslaktır göz bezlerim.

Dünü unutmak için günü kurtarıyoruz hepsi bu.

Unuturdum gözlerimle yokluğuna sarılarak araya yaşlar girmeseydi.

YİNE BİLMEDİĞİN GİBİYİM SEVGİLİM

Yine bilmediğin gibiyim sevgilim...

Dün geceyi, resmindeki gözyaşlarımı silmekle geçirdim. Kalktığımda, vakit çok erkendi. Daha güneş bile doğmamıştı. Sokaklar desen, yeni günde tek bir adımla bile eskitilmemişti. İnsanları uzaklara götüren otobüsler yollara düşmemiş, trenlerin çığlıkları bile uyanmamıştı. Başımı ne yana çevirsem, yokluğun gözüküyordu. Hava yine düne göre biraz daha şendi. Nefes aldığımda ciğerlerime kadar hissediyordum soğukluğunu...

Anla işte sevgilim, bilmediğin gibiyim. Özledim.

KİM BİLİR...

Bu sabah, kıyıya terk edilmiş bir sandal gibi hissettim kendimi. Uyandığımda, yokluğun; denizin hırçın dalgalarında oluşan bir rüzgâr gibi üşüttü beni. İnsan yalın sevince, ne kadar da yalnız kalıyormuş meğer. Oysa ne de güzel başlamıştı seninle aşk için öldürdüğümüz günler. Her günü hiç bitmeyecekmiş gibi yaşar, her yeni günde dünleri unutup daha iyisini yaşamaya çalışırdık. Tabii her güzel şeyin sonu gibi, biz de bizimle olan

aşkın sonuna vardık. Gerçi sonunu getiren şendin. Her şeyi, her şeyim dediğini unutarak gittin.

Bunu nasıl yaptın, aklım almıyor. Kim bilir, belki sen de kendi açından haklısın. Belki de senin akim da, nasıl bu kadar sevdiğimi almıyordun..

Canım demezdi hiç bilirdi çünkü beni bir gün içinden çıkaracağım.

Hayat ölümle bitişik yazılıyonnuş sen benden ayrı olunca.

Yağmur gibiydi gözümde lâkin herkese dolu gibi yağmak vardı özünde.

Meğer yalnızlık senden başkasına alışmak değil sende, bir başkasına alışmakmış.

GEÇ KALMADIM, SADECE GİTMEKTEN YORULDUM

Geç kalmadım, sadece gitmekten yoruldum...

Olduğum yerden, olamadığım yere, sana gitmekten yoruldum. Kendimden eksilerek, eksikliğini tamamlamaktan da yoruldum. Hayat için, hayatımı kaybetmek ve tekrar bulma ihtimaline bile yer vermeden yaşamak öyle zor ki sevgilim. Yarının ne getireceğini bilmesem de, neyi geri getirmeyeceğini bilerek uyumaya çalışmak. Her yeni güne dün gibi uyanmak, ağladığını kimseler görmesin diye gözlerini sahte tebessümlerle cezalandırmak, öyle zor ki sevgilim.

Sen bilmezsin, bilemezsin. Bilsen de, bilmezden gelirsin, bildiğim için gelmezsin.

ÜSTÜM BAŞIM AŞK İÇİNDE

Üstüm başım aşk içinde...

Tenime “sen” sinmiş sevgilim. Üstüm başım aşk içinde. Bende bir ben var ki; sende bile sen yok o kadar. Ama gel gör ki, senin için terk etmek işte bu kadar kolay. Sahi sevgilim, terk etmek senin için neden bu kadar kolay? Çok sevmeyi bilmediğinden mi? Yoksa, çok sevdiğimi bildiğinden mi? Hadi söyle sevgilim, bir ihaneti zafer gibi sunmayı nasıl başardın? Nasıl kendinde beni başkalaştırarak, başkalarından kendini koyacak yer aradın? Olmadı, olmadı işte başaramadın.

Benim için herkeste sen varken, beni herkeste yok sayamadın. Ben seni herkesin sevebileceği kadar sevmiştim, şimdi istediğine âşık olabilirsin.

Aşk *tüm olurların içinde tek olmayanı bulmaktır.*

Ben sensizliğe teşebbüs edemiyorken sen nasıl bensizliğe intihar ettin?

Mutluluğu aldım karşıma izledim aklımda sen vardın Sonra yanına gittim sadece ben kaldım.

Yokluğun bir intihar saldırısı gibi ölümde sıra atlatıyor bana. Kendimle kendimsizlik arasında sana ölüyorum. Sen bittin. Hayatı kendimden ödüyorum.

Hani bir insanın gözü dolar da içine ağlar ya. İşte orada susuyorum seni. Bilirsin konuşursa gözlerim, mevsim hep ayrılık eser.

Biliyorum gideceksin git ama son arzumu sor da öyle git son arzumdur beni de al, Öyle git

Aşk şiiri dize dize değil, göz göze yazılır.

Ben senin gitmelerinde değil gittiklerinde unutuldum.

BAZEN AŞK TERK EDER İNSANI

Bazen aşk terk eder insanı...

Ardında yarım kalmış hayatlar bırakarak, hiç yaşanmamış gibi anıları unutturmaya çalışarak terk eder insanı. Ve iki kişi yalnızlığı paylaşırsın kendin ve kendinden çok sevdiğin kişi ile. Bir süre sonra adını yalnızlık koyduğun birliktelik de bozulur. Çünkü o, seni sana bırakarak tıpkı aşk gibi terk ediyordur. Günlerce ağlar, gidenlerin yanında bir de gülmeye özlem duyarsın.

Ama zaman diye bir şey var, er ya da geç unutursun. Unutmasına unutursun da, unutulduğunu unutamazsın.

TÜKETTİN, TÜKENDİM

Tükettin, tükendim...

Ardına bakarsan, en fazla bensizliği görürsün artık sevgilim. Ben, sensizliği çoktan sana tercih ettim. Olacak gibi değildi, olmayanı seçtim. Aşkı, âşık olduğumla değil, bana âşık olmayanla yaşamayı tercih ettim. Yani aşkı, sensiz yüreğime buyur ettim. Artık gelsen, bir sensizliğe daha yer yok. Tekrar severim deyip, yine yalanlarına inandırmaya çalışsan, benim inanasım yok.

Anlayacağın sana artık bir “ben” yok. Tükettin, tükendim...

Bir “hiç”mişim gibi devam et dedi hayatına baştan sevdim.

Ben zaten yanlış yerde bekledim seni. Biliyorum sen de bu yüzden gelmedin.

Nereden bilebilirdim ki yüreğimin adresini bilmediğini.

O yoksa herkes gitmiştir ama herkes varsa o, çoktan bitmiştir.

Sen ayrılıklarda harcarken beni, ben yalnızlıklarda kavuşmalar biriktirdim sana. Ve biliyor musun, gel desen; gözleıimde dökmeden getiririm sana.

Gülmek hayatı karşına almaktın

Dünya köyledir işte en iyi ihtimalle yalnız kalmayı en kötü ihtimalle ise hayatı yalnız bırakmayı öğretir.

Ne zor değil mi bir sonraki aşka ilkmiş gibi başlamak ve sonmuş gibi gözlere ilk merhabaları alıştırmak.

Hayata tutun diyorlar avuçlarımın ellerine gurbetinden habersiz.

KÜÇÜL’DÜN

Küçül’dün...

Katlanılmaz biri değildim. Sen acılarımla birlikte bana katlanmayı beceremedin. Bir süre, tıpkı hasta bir ihtiyara olan vefa borcun gibi, yanımda aşkın ölümünü bekledin. Ama beklediğin gibi olmadı. Sen yanımda kaldıkça, aşk bende daha da büyüdü. Sonra gittin. Gitmende bir işe yaramadı. Bu gidiş, bendeki aşkın yanında küçük kaldı.

Yani sevgilim, ne ben seni büyük sevdiğimde karşılık verebildin, ne de bu aşkı öldürmek istediğinde beni yenme konusunda başarılı olabildin. Önce beni, sonra aşkı kaybettin.

BİLİRİM, SENİN DEĞİLİM

Bilirim, senin değilim...

Dudaklarımın kenarından mutluluk akıyordu bir zamanlar. Veya doya doya öpüyordum o cennet kokan saçlarını. Şimdi ise o iki dudağımın arasında sadece sönmeye terk edilmiş bir sigara, bir de anlatamayacağım kadar çok kelime duruyor. Ki geri gelsen, hadi bir daha söyle desen, binlerce cümleyi yine senin için iki kelimeye sığdırır, yine “Seni seviyorum...” derim. Ama gelmezsin, bilirim.

Sen de benden unutmamı bekleme sevgilim. Nasıl benden gidecek kadar az sevdiysen, ben de ardından gelemeyecek kadar çok sevdim. Bir gidişini, bir de gidişinden sonra sevmenin ne kadar acı verdiğini unutmamı bekleme benden. İnan ki; bu konuda hiç başarılı değilim...

Şayet ellerimizin arasına başka bir el girecekse o küçük eller sana benzesin olur mu?

Yalnız bir yürek yırtık bir yelkene benzer ve yeni özgürlük için esen cesaret rüzgârları hep kendi içindeki acıya demir atar.

Aramızdaki savaş nasıl anlatılır ki şimdi sen başkalarına doğmuş bir güneş bense ısınmaya çalışan bir sokak çocuğu.

Kâbus *uykudan geriye kalan zamandır.*

Senin tek fazlan berideki eksikliğin.

Aşka giden yolmuş gözlerin kendimi kaybettiğimde öğrendim.

Senin için bir kar tanesiydim belki de camdan bakınca herkesten farklı desenli can'dan bakınca herkes sanki ben

gibi.

Herkes ve her şey senden bir şeyler alır ve gider insanlar zamanını, sevdiklerin kalbini ve hayat hayatını.

NAFİLE

Nafile...

Gidersin, öyle bir gidersin ki, ardından kalan için 24 saat gece olur. Bir gün hep dün kalır ve bir hayat hiçe sayılır. Ama sen yine de gidersin, ardındakinin ne halde olduğunu düşünmezsin. Çünkü kendini düşünürsün. Bir zamanlar kendin için sevdiğini, yine zamanı gelince kendin için terk edersin. Bir daha aklına bile getirmezsin, aklında bir daha seni geri getiremeyeni. Umurunda olmaz ağladığı, acı çektiği ve artık gülemediği.

Sen gitmeyi önce kalbine, sonra aklına ve en sonunda da ayaklarına koymuşsundur bir kere. Geride kalan artık senin için ne yapsa nafile...

YAKIŞIR MI?

Yak'ışır mı?

Sen bir kez okudun canımı, ben bin kez yazdım canım olduğunu. Şimdi söyle bana sevgilim, bu yaptığın aşka yakışır mı? Hem asıl aşkı bırak, bana yakışır mı? Aşk dediğin şey, ikimizin birlikteliğine verilen bir ad. Sen asıl bana yaptın ayıbı. Hem de aşkı kullanarak. Yazdığımı okumadığın gibi, bir de okumadığın şeyin ne olduğunu bilmeden silmeye çalıştın.

Oysa sevgilim o silmeye çalıştığın şeyde, ben vardım, sen vardın, biz vardık, aşk vardı.

GİTME!

Gitme...

Seninleyken, gülmenin güzelliğini yüzüne bakarak öğrenmiştim. Şimdi ne kadar kötü bir şey olduğunu aynaya bakarak öğreniyorum. Evet sevgilim, senden sonra gülmeyi kendime hiç yakıştıramıyorum. Hem artık gülünecek bir şey de sunmuyor hayat bana. "Üzülüyor musun?" desen, onu çoktan geçtim ağlıyorum. Hem de öyle çok ağlıyorum ki, gözlerimden aşk akıyor.

Sanırım sevgilim, sensizken hayat aşkı en çok gözlerime yakıştırıyor. Yakıştırmasına yakıştırıyor da, ben hayata seninle birlikte gitmeyi yakıştıramıyorum.

KORKAK DEĞİLDİM, KORKULARIM VARDI SENDEN YANA

Korkak değildim. Korkularım vardı senden yana...

Ne gitme diyecek kadar küçüldüm aşkın karşısında, ne de ardından gelerek aşkın küçülmesine izin verdim. Korkak değilim ama korkularım vardı senden yana. Oldum olası “Ya bir gün giderse?” korkusu, aklımı yer bitirirdi. Ama bir insan, bu korkuları bir süre sonra yenebiliyor, hatta sevdiğinin gitmesine izin bile verebiliyor. Ben de onlardan birisiyim.

Çünkü farkına varıyorsun ki; sevdiğinin seni sevmediğini öğrendiğin anda, onun yanında kalmasını beklemek, ancak aşka ihanet etmek oluyor.

Kader altım çizemeyeceğin kadar küçük yazar mutlulukları

kimilerine.

Her yeni güne mutlu olma şansı verirken mutsuzluğu bana getiriyor insanlar buna şansızlık bense sensizlik diyorum.

Öyle zormuş ki hayallerini karşına alıp izlemek / Ve öyle zormuş ki, hayallerden bile gözlerimdeki yokluğunu

gizlemek.

Ayrılık zaten bir yalandı aşk ise koskocaman bir gerçek doğru insanlara yalan söylemekti aşk’ta ayrılığı tercih etmek.

Akrep yelkovana kaç sensizlik daha borçlu ey sevgili? Seni sen geçmiyor zaman. Unutursun diyorlar zamanla. O zaman ne zaman?

Yüksek topukluydu aşk dediğin ya ayağına vurur gitmelerin ya da boyu kısalır sevmelerin.

Matematiğim o kadar kötü ki hayal kırıklıklarımı hiç

toplayamadım.

Bazen mutluluk sensindir lâkin mutlu değilsindir.

SON SAYFA

Son sayfa...

Senin ardından birçok kitap okudum sevgilim. Hepsinde de bir sözün altını çizdim hep. Ölüm... Evet, her kitapta buna dikkat ettim ve hiç atlamadan altını çizdim. Hepsinde de farklı farklı anlatılıyordu ölüm. Ama hiçbiri senin beni öldürdüğün gibi bir ölümü anlatamıyordu. Kim bilir, belki de hiçbiri yaşarken ölmenin ne demek olduğunu bilmiyor, bilse de anlatamıyordur.

Düşünebiliyor musun sevgilim; senden sonra kitaplara sığındım ben. Hiç kitap okumayan bu adam, kitapların içinde hiç oluşunu okur oldu. Ama ne

fayda, hiçbiri senin hikâyene benzemiyor, hiçbir hikâyedeki kahraman da bana benzemiyordu.

KALABALIK BİR İNSANIM ŞİMDİ TEK BAŞIMA

Kalabalık bir insanım şimdi tek başıma...

Benim sevgim, senin boş anma mı geldi sevgilim? Yoksa, boş anında mı beni sevdin? Öyle boş bir sevgi sundun ki bana, kendi sevgimin içinde yine kendi içime düşmeyi öğrendim. Kalabalıkta bir insan kimsesiz kalabiliyormuş sevgilim. Hatta yalnızken bile kalabalık olabiliyormuş. İşte tam da bunlar, benden giderken bana getirdiklerin. Şimdi giderek aramıza yalnızlığı soktun.

Oysa yapmamalıydın bunu. En azından sözünü tutmalıydın. "Seni seviyorum..." dediğinde, sevdiğini göstermeliydin. Gitmemeliydin, gitmemeliydin işte.

BAŞARAMADIM İŞTE

Başaramadım işte...

Kendimden ne kadar uzaklaşsam, sana yakın olduğumu fark ettim. Yani kendimden gittikçe, sana geldim. Sana gittikçe, kendimde kalmadım. Bir türlü olmadı işte, başaramadım. Neyi mi başaramadım sevgilim? Örneğin: Senin kadar az sevmeyi. Veya senin kadar uzaklaşmayı. Ya da unutmayı, beceremedim ben. Bu hayatta, bir konuda başarılı oldum ben, sevmek. Onda da hep yanlışlar yaptım.

En büyük yanlışı da seninle yaptım ben sevgilim. Sevilmeyecek birini, sevilmeyi bilmeyen birini sevdim.

DAMLA DAMLA BİTİYORSUN

Damla damla bitiyorsun...

Birkaç damla gözyaşın mı karıştı da, bu kadar sen kokuyor yağmur? Yoksa benim mevsimin hâlâ sen mi de, yokluğun üşütüyor? Kim bilir, belki de aşk denen şey bunu ger ektiriyor dur. Veya aşk, yanarken üşümek demekti. Bunun ne olduğunu sadece gerçekten sevenler biliyor. Ben de biliyorum sevgilim. Ama adını koyamıyorum işte. Seninle başlayan birlikteliğimize bir çocuk gibi aşk ismini koyduğumuz günler geliyor da aklıma...

Neyse sevgilim, açmayacağım o konuları. Yoksa yine bana zararı dokunuyor, yine yokluğun bana bu dünyayı zararına sattırıyor.

Omzunun suçu yok ben yanlış kişiye dayanmışım.

Ve *bazen hayatını kaybedersin ama ölmezsin.*

Önünü görmeden yürürsen tökezlersin aşk da böyle işte yanında yürümezse hep özlersin.

Senin gitmen doğruydu benimse gelmemem çünkü aşk çok yorgundu, aşk zaten yoktu.

En sevdiğim sözdü gözlerin.

Kelime kelimenin yanına varınca cümle siyah gölgeye varınca gece sen ve ben "bize" varınca tek hece oluruz sevgilim.

Belki kopacak kadar değildi mesafelerimiz ama birbirimizi bağlayacak kadar da değildi aşkımız.

Söyle sevgilim bu dünya sana dar geldiyse senin için bir kez daha öleyim.

ACI SANA HİÇ BENZEMİYOR

Acı sana hiç benzemiyor...

Usul usul düşen yağmur damlaları altında, yokluğunu adımladım yine gecenin kör karanlığında bilmediğim bir sokakta. Hiç ama hiç yabancılık çekmedim. Çünkü burada kaldırımlar, yollar, düşen yağmurlar, gözlerimdeki kelimeler, sözlerimdeki susuşlar, ardım sıra yürüyen insanlar, yani her şey sana benziyor. Bir içimdeki şu acıyı sana benzetemiyorum sevgilim.

Oysaki, en çok da o acı seni bana hatırlatıyor. Ama nasıl oluyorsa, sana hiç benzemiyor.

Nasıl da hiç adım söyletmeden, adım unutturmuyor? Ben seni unutarak yaşamak istiyorum, hatırlayarak defalarca ölmek değil. Ama olmuyor. O içimdeki acı şenken, senin adm bende acıdan öte hep aşk kalıyor.

ÜŞÜYORUM

Üşüyorum...

Saçlarına karlar yağdığında beni hatırla olur mu sevgilim? Bırak saçlarına düşsün kar taneleri, bırak beyaza bürünsün dokunamadığım saçlarının telleri. Ben beceremedim bir ömür seninle yaşlanarak beyazlaştığını görmeyi, izin ver de benim yerime saçlarında ömrünü tamamlasın kar taneleri. Oysa sen hep yazı seviyordun değil mi? İşte ben de bu yüzden belki de ömrümü kışta bıraktım. Belki yazma varana kadar baharken, sonunda kışta kaldım. Bilmiyorum.

Tek bildiğim bir şey var, sensiz üşüyorum...

OYUN

Oyun...

Seni sevmek, bir uçurumun kenarında çocuk olmak gibi sevgilim. Düşeceğini bilmeden, o sonu görünmeyen boşluğu izlemek gibi. Gün ışığında korkmadan yalan oyunlarına devam etmek, akşamın ilk saatlerinde ise, korkudan artık oyunun tadını alamamak gibi. İşte böyleydik biz seninle sevgili. Mutluluğu gösterip yalanlarınla oynatırken beni, yine aşkın karanlık yanını, acı tarafını görünce “Artık oynamıyorum!” diyerek terk ettin beni.

Oysa bilmelisin sevgilim; bu oyunun içinde tek gerçek bendim. Ve sen benimle oynamadın, ben seni sevdiğim için oyundan vazgeçene kadar seninleydim.

HİÇ KALDIM

Hiç kaldım...

Kim bilir yarama sen basmasaydın, daha az kanardı kalbim belki. Ya da adım aşk koymasaydım, belki daha az kanardım yalanlarına. Bak gördün mü sevgili? Senin için biriktirdiğim belkiler, nefes diye sensizlik solutuyor bana. En olmadık yerde, nefes nefese kalışım bundan. Evet, en olması gerektiğin yerde olmadığın için, nefessiz kalışım da bundan.

GİTTİN!

Gittin...

Giderken; beni kendinde öldürüşünün ismini yeni bir hayat koydun.

Gittin...

Giderken; seni kendimde yaşattığım için kendime ne isim koyacağımı bulamadım. Anla işte; sende her şeyken, bende bir başıma hiç kaldım.

AL CANIMI

Al canımı...

Kanatlan kırılmış bir güvercine uç demek, özgürlük olmuyor sevgilim. Benim kanatlarımı kırarak gitmen, bana özgürlük getirmez. Madem gideceksin, neden hiç bırakmayacakmış gibi tuttun ellerinde? Madem bir gün artık bensizliğe uç diyecektin, neden kendine alıştırdın beni? Ben sensiz kalmayı beceremiyorum sevgilim, anla bunu.

Ya geri gel konacak bir dal ver bana, ya da son kez ellerinde sımsıkı tut ve canımı al.

Ve sen kendi hikâyende kaldığın yeri unutmamak için ayraç olarak gözyaşlarımı kullandın.

İnsanları kaça ayırırsan ayır ölüm hepsinin toplamıdır.

Ve muhakkak Aşk son sözü gözlere verir.

Nasılsın dediklerinde iyiyim diyebilecek kadar iyiysem, hayatın benden aldıklarının bir Önemi yok.

GERÇEKTEN, GERÇEKLER KADAR SEVMEK

Gerçekten, gerçekler kadar sevmek...

Hayatın en mahrem yerinden utanmak gibiydi, sevdiğini söyleyememek. Belki de bir insanın dudaklarına tek hükmedemediği an, bu andır. Çünkü kolay değildir, yüreğindeki o sese dudaklarınla can vermek. Hiç kolay değildir işte, seviyorum diyebilmek.

Gerçekten sevdiğin zaman öğrenirsin bu zorlukları. Ama mesele zoru başarmak değil, mesela başardığın şeyi zor yapabilmek. Yani aşk için, aşkını âşık olduğuna söyleyememek. Susup da, hiç konuşmadan sevebilmek...

Sıcak Ayaz

Ben sana ölümün kıyısında yaşama
tutunmuş bir hayattan geliyorum

Sonbahar yağmurunda sensiz ıslanacaksam, kahvemin yanında kahvesini yudumlayan sen olmayacaksan, kabustan korkarak uyandığımda sana sarılamayacaksam, beraber hayal kurup birlikte yaşayamayacaksam, beni sevdiğini söylemenin ne anlamı var ki? Madem bunları seninle yapamayacağım, daha fazla varlığına alıştırmadan git. Hiç olmazsa acıların tat versin bana. Nasıl olsa ben sevmekten vazgeçmeyeceğim. Bir gün olur da bunları benimle yaşamak istersen, ölüme terk ettiğin yerdeyim.

Serkan Özel

₺ 14.00
www.destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari

ISBN 978-605-4771-72-1
9 786054 771721

SERKAN ÖZEL

Sıcak Ayaz

DESTEK @ EDEBİYAT